

4 / 2024 Lipiec/Sierpień

The Herald

Zwiastun Królestwa Chrystusowego

Zbliżając się do końca

Poświęcenie • Charakter Judy ujawniony przez Józefa

Głoszenie Chrystusa • Rosa od Jahwe

Ten, którego przebili • Odbudowa w trzech krokach

Ezechiel 38

The Herald

Zwiastun Królestwa Chrystusowego

Nasze wydawnictwo oddaje corocznie w ręce czytelnika wiele stron treści do duchowych rozważań i studiów, dotyczących różnorodnej problematyki. Każdy numer publikowany jest co dwa miesiące przez:

Pastoral Bible Institute
1618 20th Street NE
Auburn, WA 98002

Telefon: (w USA) 1-888-7-THE-PBI
Adres e-mail: ThePBI@comcast.net
www.herald-magazine.com

Komitet Redakcyjny

Wydawnictwo niniejsze nadzorowane jest przez pięcioosobowy Komitet Redakcyjny, który większością przynajmniej trzech głosów zatwierdził do druku każdy z artykułów publikowanych na naszych łamach. Komitet Redakcyjny ponosi odpowiedzialność za opublikowane artykuły; jednakże nie utożsamia się z każdym poglądem w nich zawartym. Obecnie, Wydawcami są: Len Griebs, Todd Alexander, James Parkinson, David Rice oraz Tom Ruggirello.

Czasopismo i jego misja

Założony w 1918 roku, Pastoral Bible Institute, Inc. za swój cel obrał rozpowszechnianie wiedzy chrześcijańskiej. Czasopismo przez niego wydawane, *The Herald – Zwiastun Królestwa Chrystusowego*,

usiłnie pragnie bronić jedynej prawdziwej podstawy nadziei chrześcijańskiej, tak powszechnie obecnie odrzuconej – odkupienia przez drogocenną krew (1 Piotra 1:19) „człowieka Chrystusa Jezusa, który siebie samego złożył jako okup [równoważną cenę] za wszystkich” (1 Tym. 2:5-6).

Budując więc na tym pewnym fundamencie, ze złota, srebra i drogich kamieni Słowa Bożego (1 Kor. 3:11-15; 2 Piotra 1:5-11), jego dalszą misją jest, aby „zrozumieć (...) pojmowanie tajemnicy Chrystusowej, która nie była znana synom ludzkim w dawnych pokoleniach, a teraz została przez ducha objawiona (...) Aby teraz nadziemskie władze i zwierzchności w okręgach niebieskich poznały przez Kościół różnorodną mądrość Bożą, według odwiecznego postanowienia, które wykonał w Chrystusie Jezusie, Panu naszym (Efezj. 3:4-11).

Czasopismo to nie jest związane z jakąkolwiek partią, kościołem czy nauką ludzką, lecz stara się ze wszech miar pełnić wolę Bożą wyrażoną przez Chrystusa Jezusa, według słów Pisma Świętego. Śmiało pragnie głosić wszelkie słowa Pana, zgodnie z Boską wolą, w miarę naszego zrozumienia. Nie prezentuje dogmatycznego punktu widzenia, lecz jest pewne tego, co głosi, krocząc z wiarą w niezawodne obietnice Boże.

Prowadzona przez nas działalność zorganizowana jest w Wydawnictwo, aby móc pełnić naszą służbę. Wszelkie decyzje odnośnie tego, co będzie publikowane lub nie, podejmujemy starając się być w zgodzie z nauką Pisma Świętego, dla zbudowania Ludu Bożego w łasce i poznaniu.

Tym samym, nie tylko że zachęcamy, lecz nawet naciskamy na naszych Czytelników, aby sprawdzali wszelkie odczytane tezy i poglądy za pomocą bezbłędnego Słowa Bożego, do którego i my bezustannie się odnosimy, aby móc sprostować tę ocenę.

Informacja od Wydawcy – prenumerata w roku 2024

Koszt rocznej prenumeraty czasopisma „The Herald” (6 numerów) w roku 2024 wynosi: 60 zł, plus koszt przesyłki i opakowania.

Cena pojedynczego numeru wynosi: 10 zł.

Oplaty z tytułu prenumeraty uprzejmie prosimy wносить na konto bankowe Zrzeszenia (zob. ramka poniżej) z adnotacją „Prenumerata Herald” oraz podaniem dokładnego adresu wysyłki i ilości zamawianych egzemplarzy.

Ze względu na dość znaczne koszty wysyłki i opakowania będziemy wdzięczni Czytelnikom za dokonywanie zamówień zbiorowych (wysyłanych pod jeden adres), jak również za wszelkie dobrowolne wpłaty przeznaczone na ten cel.

Wydawca edycji polskiej:

ZRZESZENIE WOLNYCH BADACZY PISMA ŚWIĘTEGO W POLSCE

Adres Redakcji: Redakcja „Na Straży”, ul. Nad Serafą 27, 30-864 Kraków, tel. +48 885 371 885

e-mail: nastrazy@nastrazy.pl, wydanie internetowe: www.nastrazy.pl, Redaktor Naczelny: Walenty Bywalec

Konto bankowe: Krakowski Bank Spółdzielczy nr 70 85910007 0021 0045 0544 0001

Nakład: 300 egzemplarzy. Druk: Machina Druku Sp. z o.o., ul. Kociewska 26F, 87-100 Toruń

Na początku

Zniwo Wieków Ewangelii jest końcowym okresem tego wieku. Wynika to z zapisu Mat. 13:39, gdzie Jezus zdefiniował żniwo jako *sunteleia*, czyli okres końcowy *aionos*, wieku. Znajdujemy się obecnie w tym końcowym okresie od 150 lat, licząc od powrotu Chrystusa w 1874 roku. Jest to dłużej, niż ktokolwiek przypuszczał na początku Żniwa. Jednakże wydaje się oczywiste, że zbliżamy się do końcowej części tego okresu.

Ten numer rozpoczyna się artykułem na temat **poświęcenia**. Jest to ważny temat, będący sercem życia chrześcijanina, jego zaangażowania i niebiańskich nadziei. Drzwi do niebiańskiego powołania pozostają otwarte. Jednak z upływem lat jest wskazane dla każdego szczerzego, wierzącego serca, które jeszcze się nie poświęciło, aby szybko wejść przez te drzwi.

Drugi artykuł omawia **charakter**, kluczowy dla rozwoju chrześcijanina. Artykuł ten opiera się na przykładzie ze Starego Testamentu, na historii Judy, czwartego syna Jakuba i Lei, od którego wywodziła się późniejsza władza królewska w Izraelu. Artykuł ten stanowi fascynujące spojrzenie na rozwój charakteru, który zaowocował błogosławieństwem od Boga. Poprzez królewską linię Izraela dostrzegamy coś proroczego w kontekście Chrystusa i Kościoła.

Trzeci artykuł skupia się na osobie **Jezusa**, analizując dni i czasy związane z Jego ofiarą oraz sposób, w jaki odnoszą się one do błogosławieństw dla wierzących zarówno z Żydów, jak i z pogan, którzy podążają śladami Chrystusa.

Ostatnie cztery artykuły omawiają prorocтва dotyczące **Izraela**, prezentując proroczą wizję przygotowania Izraela do służby w nadchodzącym Królestwie Chrystusa, które jest już blisko.

Artykuł dotyczący **piątego rozdziału Księgi Micheasza** zawiera szybki przegląd ponad 2500 lat historii, poczynając od upadku Sedekiasza aż po czasy współczesne. Natomiast artykuł poświęcony **dwunastemu rozdziałowi Księgi Zachariasza** analizuje cztery konflikty dotyczące Izraela, które prowadzą do ustanowienia Królestwa.

Artykuł „**Odbudowa w trzech krokach**” przygląda się trzem szerokim doświadczeniom Izraela od 1948 roku – wojnie z arabskimi sąsiadami, następnie negocjacji

pokoju z tymi państwami, a następnie odzyskaniu części Ziemi Obiecanej, która nie została jeszcze w pełni przyłączona do Izraela.

Na koniec rozważamy **38 rozdział Księgi Ezechiela**, ostatni konflikt, który jeszcze nie nadszedł, a który wprowadzi błogosławione Królestwo.

Mamy nadzieję, że ten numer zachęci nas do służby, poświęcenia i rozwoju charakteru, doceniając fakt, że czas na spełnienie naszych nadziei jest coraz krótszy.

Lipiec/Sierpień 2024

Poświęcenie 4

Ofiara żywa.

Charakter Judy ujawniony przez Józefa 7

Doskonalenie charakteru.

Głoszenie Chrystusa 10

Czas złożenia ofiary przez Jezusa.

Rosa od Jahwe 12

Długa historia w skrócie.

Ten, którego przebili 15

Cztery wojny.

Odbudowa w trzech krokach 18

Państwowość, porozumienia pokojowe, odzyskanie ziemi.

Ezechiel 38 20

Ostateczny konflikt.

Protesty przeciwko Izraelowi .. 23

Dzisiaj w prorocтваch.

Poświęcenie

„Abyście składali ciała swoje jako ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu, bo taka winna być duchowa służba wasza” — Rzym. 12:1.

Chciałem zadać pytanie kandydatom do chrztu: „Straciliście rozum?”. W pewnym sensie można zrozumieć kogoś ze świata, kto zadałby to pytanie. W końcu podpisujecie umowę na całe życie, aby służyć Panu, ale nie możecie przeczytać tego, co zostało napisane drobnym drukiem. Nie wiecie, przez jakie doświadczenia Pan was poprowadzi i nie powinniście już dążyć do ziemskich ambicji.

Pewnego razu Pan Jezus był tak pochłonięty swoją służbą, że „krewni [...] przyszedli, aby Go pochwycić, mówili bowiem, że odszedł od zmysłów” (Mar. 3:21). Poważani przywódcy religijni oskarżyli Go o to, że jest sługą Belzebuba (Mat. 12:24). Pan Jezus nie przejmował się tym i my również nie powinniśmy, jeśli spotkamy się z krytyką z powodu tej decyzji. Podążanie wąską ścieżką znacząco różni się od podążania drogą świata.

Jest to najwspanialsza z decyzji, które kiedykolwiek podejmiecie i najtrudniejsza ze wszystkich rzeczy, jakie, kiedykolwiek zrobicie. Przejdziecie przez te same doświadczenia, które przechodzi świat: zarówno przyjemne, jak i bolesne, radosne i smutne. Jednak wasza postawa będzie kluczową różnicą w tych sytuacjach. Nic, co was spotyka, nie jest zwyczajne ani przypadkowe. Każde doświadczenie w waszym życiu ma swoje znaczenie. Wszystko, co się dzieje, przyczynia się do waszego dobra.

Czy jestem godny?

Jedną z rzeczy, która sprawiała mi niepokój w kontekście poświęcenia, było to, czy jestem godny ubiegać się o nagrodę Wysokiego Powołania. Inni mogliby bardziej na nią zasługiwać. Jednakże w rzeczywistości nikt z nas nie zasługuje na to, by być powołanym! To jest łaska, dar od Pana Boga. On nas „powołał powołaniem świętym, nie na podstawie uczynków naszych, lecz według postanowienia swojego i łaski” (2 Tym. 1:9). Nie powołał nas, ponieważ jesteśmy wyjątkowi. Jesteśmy wyjątkowi, ponieważ On nas powołał.

Próby

Nasze przeżycia będą zarówno przyjemne, miłe, jak i bolesne, trudne. Święty Paweł zalecił w obu przypadkach:

„Za wszystko dziękujcie; taka jest bowiem wola Boża [...] względem was” (1 Tes. 5:18). „Karanie [...] wydaje się chwilowo [...] bolesne, później jednak wydaje błogi owoc sprawiedliwości tym, którzy przez nie zostali wyćwiczeni” (Hebr. 12:11). Te owoce są słodkie i rozkoszne: „miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, wstrzemięźliwość” (Gal. 5:22-23).

Co robicie, aby drzewo wydało więcej owocu? Przycinacie je. A co Pan robi, abyśmy wydali więcej owocu? „Oczyszcza” (Jan. 15:2). Na szczęście nie jesteśmy dziełem samych siebie, ale **Jego** dziełem. Kiedy skończy nad nami pracować, **wydamy** spokojny owoc sprawiedliwości.

Kiedy przechodzimy przez trudne próby – nie niewygodne, ale trudne, bolesne i długotrwałe doświadczenia – a kolejna próba jest do nich dodana, a później może następna – co powinniśmy zrobić? Miejmy wiarę. Ufajmy naszemu Niebieskiemu Ojcu.

Kto chciałby, żebyśmy byli „zniechęceni”? Kto chciałby, żebyśmy omyłkowo pomyśleli, że Pan nas opuścił oraz że nigdy nie będziemy warci ubiegania się o nagrodę Wysokiego Powołania, po co więc marnować czas wszystkich naszą przegraną walką? On grasuje jak lew ryczący. „Przeciwstawcie mu się, mocni w wierze, wiedząc, że te same cierpienia są udziałem braci waszych” (1 Piotra 5:8-9).

W naszych próbach nie jesteśmy sami. Kto jest z nami? Jaki jest ostateczny wynik? „A Bóg wszelkiej łaski, który was powołał do wiecznej swej chwały w Chrystusie, po krótkotrwałych cierpieniach waszych, sam was do niej przysposobi, utwierdzi, umocni, na trwałym postawi gruncie” – 1 Piotra 5:10.

Utrata naszego rozumu, naszej woli

Tracimy nasz rozum i wolę, świadomie rezygnując z nich, zastępując je umysłem Chrystusowym. „My jesteśmy myśli Chrystusowej” (1 Kor. 2:16). Jedną rzeczą, która zawsze zajmowała umysł Pana Jezusa, było spełnianie woli Ojca. „Zstąpiłem bowiem z nieba, nie, aby wypełniać wolę swoją, lecz wolę tego, który mnie posłał” (Jan. 6:38).

Modlę się za was, bracia, abyście osiągnęli taki punkt w waszej chrześcijańskiej podróży, w którym będziecie tak skoncentrowani i nieugięci, że będziecie mogli szczerze powiedzieć: „Niezależnie od tego, co się ze mną dzieje i wokół mnie, będę **tylko i wyłącznie** spełniał wolę Pana Boga”. Taki stan wymaga zdecydowanie wiary, a podążanie wąską ścieżką wymaga odwagi.

Czy czuliście się trochę niespokojni i słabi, kiedy dotarliście do tego miejsca? Prawdopodobnie tak, ale mimo to przyszlście. Czy Pan dodał wam odwagi? Być może zdajecie sobie z tego sprawę, a może nie, ale tak – On to uczynił.

Chrzest

Chrzest jest zewnętrznym znakiem tego, co już wcześniej zaszło w waszych sercach. Ofiarowaliście siebie Panu Bogu i pragniecie Mu służyć, podążając śladami Pana Jezusa. Jeśli pozostaniecie wierni aż do śmierci, otrzymacie koronę życia i zostaniecie wzbudzeni jako członkowie „Małego Stadka”.

Skąd bierze się ta chęć naśladowania Pana Jezusa? Pan Jezus powiedział: „Nikt nie może przyjść do mnie, jeżeli go nie pociągnie Ojciec, który mnie posłał [dając mu pragnienie przyjścia do mnie]” (Jan. 6:44).

Kogo Pan Bóg pociąga? Wiemy z zapisów 1 Kor. 1:26-28, że pociąga tych, którzy są słabi, uniżeni i pogardzani, „aby żaden człowiek nie chlępił się przed obliczem Bożym” (1 Kor. 1:29).

Chrzest chrześcijan jest zalecany, jak pokazują to zapisy Pisma Świętego. W Mat. 3:16, Pan Jezus został ochrzczony przez Jana Chrzciciela. Po swoim zmartwychwstaniu Pan powiedział do swoich uczniów: „czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je” (Mat. 28:19).

W Rzym. 6:3, święty Paweł pisze: „my wszyscy, ochrzczeni w Chrystusa Jezusa, w śmierć Jego zostaliśmy ochrzczeni”. W wersecie jedenastym dodaje: „podobnie i wy uważajcie siebie za umarłych dla grzechu, a za żyjących dla Boga w Chrystusie Jezusie, Panu naszym” (Rzym. 6:11). W chrzcie jest „jedno ciało i jeden Duch, jak też powołani jesteście do jednej nadziei, która należy do waszego powołania; jeden Pan, jedna wiara, jeden chrzest” (Efezj. 4:4-5).

Praktyczna rada

Dwie główne rzeczy, które Niebieski Ojciec chce, abyśmy zrobili, są opisane w Mat. 22:37-39. „Będziesz miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego, [...] duszy, [...] myśli. To jest największe i pierwsze przykazanie. A drugie [...]: Będziesz miłował bliźniego swego

jak siebie samego”. Chcąc upewnić się, że zrozumiemy wagę tych dwóch przykazań, Pan dodaje w wersecie 40: „Na tych dwóch przykazaniach opiera się cały zakon i prorocy” (Mat. 22:40).

Później Pan Jezus mówi: „Nowe przykazanie daję wam, [...] jak Ja was umiłowałem; abyście się i wy wzajemnie miłowali” (Jan. 13:34). Następnie dodaje: „Większej miłości nikt nie ma nad tę, jak gdy kto życie swoje kładzie za przyjaciół swoich” (Jan. 15:13). To jest najlepsza forma ofiary – nasze własne życie.

Kiedy miłujemy Pana Boga z całego naszego serca, duszy i myśli, nasze życie będzie toczyć się wokół Niego. Zapamiętujemy imiona postaci biblijnych, ich historie, przypowieści, prorocтва, a nawet wersety, które mają dla nas szczególne znaczenie. Szanujemy nasze Biblie, podręczniki i inne przedmioty z nimi związane. Niektórzy mają oprawione wersety wiszące na ścianach, a inni posiadają poduszki z wersetami wyhaftowanymi na nich. Spotykamy się z tymi, którzy kochają Pana Boga z całego serca, duszy i myśli.

Co stoi na przeszkodzie naszemu uwielbieniu Pana przez cały czas? Nic! Jesteśmy zawsze na Jego służbie. „Cokolwiek czynicie, z duszy czyńcie jako dla Pana, a nie dla ludzi” (Kol. 3:23). Możemy prowadzić firmę lub zmywać naczynia, a jeśli czynimy to najlepiej, jak potrafimy, będzie to przyjemne dla Pana Boga i przyniesie Mu chwałę. Pan Jezus uczcił Pana Boga swoją wiernością i służbą (Jan. 17:4). My również możemy.

Posłuszeństwo

„Błogosławieni są raczej ci, którzy słuchają Słowa Bożego i strzegą go” (Łuk. 11:28). Nasze posłuszeństwo jest udaremniane przez posiadanie własnego umysłu. Kiedy całkowicie zastąpimy nasz umysł umysłem Chrystusowym, będziemy mogli oprzeć się pokusom. Aby posiadać umysł Chrystusowy, nie tylko czytajcie Pismo Święte – badajcie je, pochłaniajcie je i uczynicie je częścią samych siebie. Pan Jezus odpierał pokusy, cytując zapisy Pisma. My również powinniśmy to czynić. „Wszystko Pismo od Boga jest natchnione i pożyteczne ku nauce, ku strofowaniu, [...] ku ćwiczeniu, [...] ku wszelkiej sprawie dobrej” (2 Tym. 3:16-17). Zapisy Słowa Bożego stanowią wszechstronne wyposażenie dla człowieka Bożego i są dostosowane do wszystkich rodzajów jego pracy.

Pokora, cześć, modlitwa

Kiedy Pan Jezus przyjął postać sługi, wykazał się pokorą. Ludzie, którzy przyzwyczajeni są do tego, że są mądrzejsi, silniejsi i odnoszą większe sukcesy od innych,

mogą mieć trudność z pokorą. Jeśli jesteśmy pokorni, jesteśmy gotowi uczyć się – a jest **wiele** do nauki.

„Bojaźń [cześć] Pańska jest początkiem umiejętności” i mądrości (Przyp. 1:7). Nie wszyscy pragną mądrości od naszego Stworzyciela, ponieważ „głupi mądrością i ćwiczeniem gardzą” (ten sam werset, co powyżej). Na jakim etapie naszego poświęcenia możemy przestać być gotowi do przyjmowania nauki? Nigdy. Stójmy blisko Pana Boga cały dzień, każdego dnia, poprzez modlitwy.

Miarą duchowej dojrzałości jest odsetek momentów przebudzenia spędzonych w społeczności z Panem Bogiem. Na początku waszego poświęcenia ten odsetek będzie niższy. Oto rada, jak możecie go zwiększyć: skupcie się na trzech różnych porach w ciągu dnia.

1. Na samym początku dnia, gdy wasza głowa wciąż spoczywa na poduszce i się budzicie.
2. Na końcu dnia, gdy wasza głowa już leży na poduszce, gotowa do snu.
3. Przez cały czas pomiędzy tymi dwoma momentami. Pierwsze dwa punkty są proste, ale trzeci wymaga praktyki.

Kiedy budzicie się, postanówcie sobie, że powiecie: „Dzień dobry, Panie”. Podziękujcie Mu za odpoczynek, pomódlcie się o błogosławieństwo na ten dzień oraz o kierownictwo waszych słów i uczynków. Jeśli jest coś, co was nurtuje w tym czasie, powiedzcie Mu o tym. Módlcie się, aby pokierował Waszymi decyzjami oraz Waszą wolą, ponieważ On wie najlepiej, jak ma być.

Kiedy wstaniecie z łóżka, przeczytajcie coś z Biblii, co da wam przynajmniej jeden werset do rozmyślenia podczas tego dnia. Niektórzy bracia czytają jeden Psalm każdego poranka. Sam lubię też czytać tekst „Manny” przypadający na dany dzień.

Kiedy podejmujecie decyzję, poważną lub błahą, proście Pana o kierownictwo. Może się zdarzyć, że pomyślicie: „Nie muszę pytać Pana, którą pastę do zębów mam wybrać”. To może być prawda. Jednakże Pan może chcieć, abyście nawiązali interakcję z kimś w sklepie. Jeśli tak, proście, aby duch święty kierował waszymi słowami, nawet jeśli będą to tylko proste zwroty takie jak „cześć” czy „dzień dobry”.

Dodatkowo zawsze bacznie obserwujcie działanie Boga w waszym życiu. On towarzyszy wam podczas każdego oddechu, który zaczerpnęliście. Im bardziej rozwijacie się duchowo, tym częściej dostrzeżecie Jego rękę działającą w waszym życiu. Codzienne refleksje na ten temat wydatnie wzmocnią waszą wiarę.

Na zakończenie dnia, gdy wasza głowa spoczywa na poduszce, dziękujcie Panu za miniony dzień, za Jego opiekę i bliskość. Proście o przebaczenie za popełnione błędy. Módlcie się, aby – jeśli taka jest Jego wola – noc również była spokojna, umożliwiając wam odpoczynek.

Czego unikać

Wiemy, czym jest siedem rzeczy, których nienawidzi Pan. „Oczów wyniosłych, języka kłamliwego, i rąk wylewających krew niewinną; Serca, które knuje myśli złe; nóg, które się kwapią biec ku złemu; Świadka fałszywego, który mówi kłamstwo, i tego, który sieje rozterki między braćmi” – Przyp. 6:16-19.

Oto trzy kolejne istotne zasady, szczególnie istotne na początku naszej drogi za Chrystusem:

1. Nie osądzajcie innych. Pan Bóg jest Sędzią, a my nie znamy wszystkich okoliczności życia danej osoby.
2. Unikajcie udziału w rozłamach w zborach. Jeśli znajdziecie się w sytuacji, gdy wasz zbor się dzieli, nie pozwólcie nikomu zmusić was do wyboru jednej strony.
3. Nie oddawajcie czci żadnemu z braci. Ważne jest szanowanie i docenianie, ale nigdy nie powinniśmy oddawać im czci.

Umiarkowanie

Pamiętajmy, że wszystko, co doczesne, powinno być wykonywane z umiarem. Nie żyjemy w klasztorze. Zamiast tego, starajmy się żyć w pokoju ze wszystkimi i zgodnie z Boskim prawem miłości.

Podążając wąską ścieżką, pamiętajmy, że jesteście obserwowani nie tylko przez Pana Boga i Pana Jezusa, ale także przez aniołów i ludzi. Dlatego starajmy się żyć w sposób, który **zawsze** będzie miły dla Pana.

— Fragment wykładu do chrztu z 2023 roku. —

Charakter Judy ujawniony przez Józefa

„Lecz teraz nie trapcie się ani nie róbcie sobie wyrzutów, żeście mnie tu sprzedali, gdyż Bóg wysłał mnie przed wami, aby was zachować przy życiu” — 1 Mojż. 45:5.

Józef jest jasnym światłem w ostatnich czternastu rozdziałach Pierwszej Księgi Mojżeszowej, tak jasnym, że łatwo jest przeoczyć jego braci. Tuż przed swoją śmiercią Jakub przekazał tym dwunastu braciom prorocтва, co zostało zapisane w 49 rozdziale 1 Księgi Mojżeszowej. Powstaje jednak pytanie, czy życie synów Jakuba uzasadniało te prorocтва, czy też zostały one dane z powodów znanych tylko Bogu?

Przyjrzyjmy się pierwszym czterem prorocत्वom dotyczącym synów Lei. O Rubenie, pierworodnym Jakuba, powiedziano, że jest niestały jak woda i że nie będzie się wyróżniał, ponieważ położył się z Bilhą, konkubiną Jakuba (1 Mojż. 49:3-4; 35:22). Z tego powodu Ruben stracił pierworództwo (1 Kron. 5:1).

Symeon i Lewi zostali nazwani „narzędziami okrucieństwa” (1 Mojż. 49:5-6). Po zgwałceniu ich siostry Diny przez jednego mężczyznę oszukali i zamordowali wszystkich mężczyzn lokalnego miasta wraz z Sychemem (1 Mojż. 34). Bóg „podzielił ich w Jakubie i rozproszył w Izraelu”. Symeon otrzymał najbardziej wysuniętą na południe część Izraela z niechronioną granicą, a Lewi został rozproszony po całym Izraelu w miastach lewickich. Prorocтва Jakuba dla jego trzech najstarszych synów były straszne, ponieważ podążali za swoimi upadłymi namiętnościami i popełniali straszne grzechy.

Jednak prorocтво dotyczące czwartego syna, Judy, nie wspomina o jego wcześniejszych czynach. W 1 Księdze Mojżeszowej 49:8-10 mowa jest o chwale, berle, prawodawcy i zgromadzeniu ludu, co stanowi wspaniałe odniesienia do Chrystusa. Jednak pojawia się pytanie: czy Bóg arbitralnie wybrał Judę (którego imię oznacza chwałę) do tej chwalebnej przyszłości, czy też Juda zrobił coś, aby zasłużyć na te błogosławieństwa?

Trochę historii o Judzie

Józef był jedenastym synem Jakuba i pierworodnym ukochanej Racheli. Stał się ulubionym synem nie tylko ze względu na matkę, ale także ze względu na swoją wierność i odpowiedzialność w wykonywaniu wszystkich obowiązków.

Jakub obdarzył go wielobarwnym płaszczem, co wywołało zazdrość u jego braci (1 Mojż. 37:3-4). Kiedy Józef opowiedział im o swoich snach o przewyższeniu ich wszystkich, nawet rodziców, bracia zazdrościli mu i zaczęli go nienawidzić (1 Mojż. 37:7-10).

Gdy Józef został wysłany do starszych braci, którzy zajmowali się trzodą, ci zaplanowali jego zabójstwo (1 Mojż. 37:19-20). Ruben namówił ich jednak, aby zatrzymali Józefa żywego w studni. Kiedy handlarze Ismaelitów zbliżali się, Juda zaproponował sprzedać Józefa jako niewolnika. Bracia otrzymali zapłatę w wysokości dwudziestu srebrników, być może ciesząc się z tego, że nie zabili go, lecz sprytnie wykorzystali sytuację (1 Mojż. 37:26-28).

Ruben wrócił później i nie znalazł Józefa, jednak przyłączył się do kłamstwa swoich braci. Przekazali Jakubowi zakrwawiony płaszcz Józefa, pozwalając mu przez ponad dwadzieścia lat myśleć o najgorszym i opłakiwać ukochanego syna. Jak głęboka i uporczywa jest udręka rodzica po stracie dziecka? Mogą to zrozumieć i docenić tylko ci, którzy sami stracili dzieci.

Upadły charakter Judy ujawnił się w jego postępowaniu z Józefem, w którym można było dostrzec zazdrość, nienawiść i chciwość, które współdziałały ze sobą, lecz były zamaskowane stwierdzeniem: „on jest naszym bratem i naszym ciałem” (1 Mojż. 37:27).

Józef w Egipcie

Józef został sprzedany jako niewolnik Potyfarowi, dworzaninowi faraona w Egipcie, gdzie szybko awansował na głównego zarządcę domu Potyfara. Żona Potyfara nie zdołała uwieść Józefa, a potem oskarżyła go o próbę gwałtu. Potyfar, być może zdając sobie sprawę z niewierności swojej żony, postanowił skazać Józefa na więzienie, zamiast go zabić (1 Mojż. 39:9-33).

Gdy główny piekarz faraona oraz podczaszy zostali uwięzieni, Józef precyzyjnie zinterpretował ich sny. Podczaszemu przywrócono stanowisko, natomiast piekarz został stracony (1 Mojż. 40:6-23).

Później Bóg dał faraonowi dwa równoległe sny, które obudziły go ze snu. Po siedmiu tłustych krowach

z Nilu pojawiło się siedem krów chudych, a potem siedem kłosów pełnych zboża i siedem pustych. W każdym przypadku chude pożerały tłuste. Magowie i astrologowie faraona nie potrafili tego wyjaśnić, jednak podczaszy przypomniał sobie udzielone przez Józefa dokładne interpretacje snów, co skłoniło faraona do wezwania Józefa z więzienia.

Józef przypisał Bogu zasługę, przekazując faraonowi informację o nadchodzących siedmiu latach obfitości, po których nadejdzie siedem lat głodu. Zalecił wybranie człowieka, który przygotuje się na nadchodzący głód, po czym faraon wybrał Józefa na namiestnika całego Egiptu (1 Mojż. 41:15-44).

Historia Józefa stanowi wspaniały obraz tego, jak Jezus został znienawidzony przez swoich braci, przywódców Izraela, sprzedany za 30 srebrników, ukrzyżowany i wtrącony do więzienia śmierci, aby ostatecznie zostać wyniesionym na prawicę Boga, z której to wywyższonej pozycji będzie błogosławił wszystkie rodziny ziemi chlebem życia w swoim Królestwie. Józef przedstawia Chrystusa w chwale, a jego egipska żona klasę Oblubienicy powołaną z tego świata. Chrystus i Kościół będą wówczas mieli władzę i zdolność do dawania życia ludzkości.

Skupienie się na dziesięciu braciach Józefa

Następnie historia skupia się na dziesięciu braciach Józefa. Czy ci ludzie byli tacy sami jak ponad dwadzieścia lat wcześniej, gdy sprzedali Józefa w niewolę? Józef miał się tego dowiedzieć. Wiedział, że jego bracia w końcu przyjdą do niego po jedzenie. Kiedy Jakub kazał swoim synom udać się do Egiptu, aby kupić żywność, zatrzymał Beniamina, aby nie stracić również najmłodszego syna (1 Mojż. 42:1-4).

Po przybyciu do Egiptu bracia pokłonili się nieznanemu im Józefowi i rozmawiali z nim przez tłumacza. Józef natychmiast oskarżył ich o szpiegostwo. Bracia bronili się, opowiadając Józefowi o swoim ojcu, młodszym bracie w Kanaanie oraz innym bracie, którego „nie ma” (1 Mojż. 42:5-13).

Po uwięzieniu braci przez trzy dni, Józef oznajmił im, że nie będą mogli nabyć więcej zboża, chyba że przyprowadzą ze sobą najmłodszego brata. Symeon pozostał w więzieniu do czasu powrotu z Beniaminem. Józef potajemnie usłyszał, jak bracia przyznali się do winy sprzed dziesięcioleci, co poruszyło go do łez, choć oni sami tego nie zauważyli.

Dziewięciu braci zostało odesłanych do domu z jedzeniem i pieniędzmi ukrytymi w workach (1 Mojż.

42:14-28). W tej sytuacji mieli możliwość porzucenia Symeona w więzieniu, podobnie jak uczynili to z Józefem wiele lat wcześniej. Jednak Józef zdawał sobie sprawę, że głód będzie trwał, dlatego wiedział, że bracia muszą wrócić z Beniaminem.

Po usłyszeniu żądania namiestnika, aby przyprowadzić Beniamina, Jakub odmówił. „Osierociliście mnie. Nie ma Józefa i nie ma Symeona, a chcecie zabrać Beniamina. Wszystko to zważyło się na mnie!” (1 Mojż. 42:36). Następnie Ruben zaproponował, że zabije swoich dwóch synów, jeśli Benjamin nie wróci bezpiecznie, ale Jakub odrzucił tę propozycję (1 Mojż. 42:37-38).

Jak można było rozwiązać tę sytuację? Kto mógłby przełamać ten impas? Sam Bóg! Zobaczmy, w jaki sposób.

Doświadczenia Judy

Około dwudziestu trzech lat wcześniej, zaraz po sprzedaży Józefa, Juda poślubił Kananejkę, która urodziła mu trzech synów: Er, Onan i Szela, których Juda kochał. Gdy Er dorósł, Juda wybrał za żonę Tamar, Kananejkę. Er jednak „czynił zło przed Panem i dlatego Pan pozbawił go życia”. Następnie Tamar została oddana Onanowi, aby ten spłodził potomstwo dla Ery (zgodnie z 5 Mojż. 25:5-6), jednak Onan odmówił spełnienia tego obowiązku, więc Bóg zabił i jego.

Ponieważ Szela był zbyt młody, aby się ożenić, Juda powiedział Tamar, aby pozostała w domu ojca, dopóki Szela nie dorośnie (1 Mojż. 38:7-11). Juda nie mógł jednak znieść utraty kolejnego syna i złamał przysięgę daną Tamar. Tamar wzięła więc sprawy w swoje ręce.

Po śmierci swojej żony Juda udał się do Timny, aby strzyc owce. Tam Tamar przebrała się za nierządnicę, aby uwieść Judę. Juda zaproponował jej cenę kozłątka z trzody. Tamar zgodziła się, ale nalegała, aby Juda zastawił swoją pieczęć, sznur i laskę do czasu przybycia kozłątka. Tamar poczęła, założyła wdowie szaty i wróciła do domu ojca (1 Mojż. 38:12-19).

Później Juda dowiedział się, że Tamar jest w ciąży i chciał ją spalić za nierząd. Podczas przesłuchania Tamar przedstawiła pieczęć, sznur i laskę, które dał jej Juda, dowodząc, że to on jest ojcem. Następnie Tamar urodziła bliźniaków Judzie: Zeracha i Peresa (1 Mojż. 38:24-30).

W ciągu tych dwudziestu trzech lat Juda doświadczył osobistej tragedii, tracąc dwóch ukochanych synów. Teraz mógł zrozumieć ból Jakuba. Był tak poruszony, że złamał przysięgę daną Tamar, odmawiając wydania jej Szeli za męża. Jednak Bóg okazał mu miłosierdzie i postanowił, że będzie miał radość z dwóch kolejnych synów, których urodzi mu Tamar.

Powrót do Jakuba, jego synów i głodu

Gdy głód się pogłębiał, a ich zapasy żywności się wyczerpały, Jakub w końcu zdecydował się wysłać Beniamina do Egiptu wraz z jego braćmi. Juda jednak nie chciał dopuścić, aby Jakub doznał kolejnej straty, dlatego zapewnił mu, że gwarantuje powrót Beniamina, bez względu na cenę (1 Mojż. 43:8-9).

Po powrocie do Egiptu bracia oddali hołd namiestnikowi, czyli Józefowi. Symeon został uwolniony, a wszyscy wspólnie zasiedli do posiłku. Józef postanowił przeprowadzić ostateczny test. Potajemnie zaaranżował sytuację, w której ich pieniądze zostały umieszczone w ich workach, a jego srebrny kubek w worku Beniamina. Po wyjściu zostali zatrzymani i oskarżeni o kradzież srebrnego kielicha Józefa.

Bracia wiedzieli, że są niewinni i zaproponowali, że wszyscy zostaną pociągnięci do odpowiedzialności, jeśli kielich zostanie znaleziony. Jednak zarządca stwierdził, że tylko brat posiadający srebrny puchar zostanie zatrzymany, podczas gdy pozostali będą mogli odejść wolni. Gdy kielich został znaleziony w worku Beniamina, wszyscy wrócili do Egiptu (1 Mojż. 44:1-13).

Juda mówił o zbiorowej „winie” braci, dyskretnie nawiązując do zdrady wobec młodego Józefa oraz sprawiedliwej Bożej kary, która powinna ich wszystkich spotkać (1 Mojż. 44:16).

Józef stwierdził, że tylko jeden z braci poniesie odpowiedzialność za kielich. Następnie Juda opowiedział o swojej gwarancji powrotu Beniamina oraz nieszczyście związanym ze srebrnym pucharem. Dotrzymując słowa, Juda nalegał: „dlatego niech zostanie zamiast chłopca sługa twój jako niewolnik pana mego, a chłopiec niechaj wróci z braćmi swymi” (1 Mojż. 44:33).

Zmiana charakteru Judy

Zmieniony charakter Judy został w pełni ujawniony podczas ostatecznego testu zorganizowanego przez Józefa. Radość przepełniała Józefa. W końcu „większej miłości nikt nie ma nad tę, jak gdy kto życie swoje kładzie za przyjaciół swoich” (Jan 15:13) – tak jak Juda zaoferował się zrobić to dla Beniamina.

Józef odesłał wszystkich Egipcjan i wreszcie ujawnił swoją prawdziwą tożsamość braciom. Zapewnił ich, że nie powinni się obawiać, ponieważ Bóg wysłał go do Egiptu, aby ocalić życie.

Następnie bracia powrócili do Kanaanu, aby sprowadzić Jakuba i jego rodzinę do Egiptu. Juda został wybrany do poprowadzenia rodziny z powrotem do Józefa. Juda

przyprowadził do Egiptu swoich synów, Szele, Zeracha i Peresa, i prawdopodobnie wychował ich w szacunku dla jedynego prawdziwego Boga, który zapanował nad nimi, aby zachować życie (1 Mojż. 45:1-5).

Siedemnaście lat później Jakub pobłogosławił Judę. „Ciebie będą słać bracia twoi [...] nie oddali się berło od Judy ani buława od nóg jego, aż przyjdzie władca jego, i jemu będą posłuszne narody” – 1 Mojż. 49:8,10.

Linia genealogiczna Jezusa prowadziła przez Jakuba, Judę i Peresa. Wydaje się, że ten wielki zaszczyt wynikał z faktu, że Juda pozwolił swoim trudnym doświadczeniom zmienić swój charakter z egoistycznego na współczujący, aż w końcu ofiarował swoje życie, aby uratować Beniamina.

Lekcje dla nas

To są istotne nauki dla Nowego Stworzenia. Każdy z nas przechodzi trudne doświadczenia, które mają nas skorygować, zmienić i przygotować na spotkanie z dziełnictwem świętych w światłości (Kol. 1:12).

Dialogit oddaje 1 Kor. 10:16 jako „kielich błogosławieństwa, który błogosławimy”. Wszyscy musimy być wdzięczni Bogu za trudne doświadczenia, które nas formują, kształtują i przygotowują do bycia Oblubienicą Chrystusa w chwale.

Te upomnienia lub doświadczenia pouczające ukazują Bożą miłość do nas, gdy On oczyszcza nas z brudu i kształtuje nasze charaktery. „Zna bowiem drogę, którą postępuję; gdyby mnie wypróbował, wyszedłbym czysty jak złoto” – Ijoba 23:10.

Uzupełnienie

Niektóre komentarze sugerują, że sprzedaż Józefa przez Judę Ismaelitom miała na celu „uratowanie” Józefa przed śmiercią z rąk jego braci. Jednakże nie ma na to dowodów w Piśmie Świętym. Jakub nie otrzymał żadnego wyjaśnienia w sprawie poplamionego krwią płaszcza Józefa, co świadczy o braku współczucia i uznania dla żalu Jakuba po stracie syna. Następnie Bóg zmienił serce Judy poprzez dziesięciolecia osobistych doświadczeń (1 Mojż. 38:6-14). W rozdziale 38 czytamy o bólu serca Judy po stracie nie jednego, lecz dwóch synów, co doprowadziło go do złamania obietnicy danej Tamar. Podczas konfrontacji z namiestnikiem w Egipcie bracia rozmawiali ze sobą o swojej winie za sprzedaż Józefa (1 Mojż. 42:21-22) oraz dyskutowali o śmierci Józefa (1 Mojż. 42:32). Podczas ich ostatniego spotkania Juda wyraźnie przyznał się do ich nieprawości w zdradzie i śmierci Józefa (1 Mojż. 44:16,20). Następnie Juda za-

demonstrował zmianę swojego charakteru z mściwego na miłujący, oferując siebie w zamian za Beniamina (1 Mojż. 44:33-34). Nie ma żadnej wzmianki, że sprzedaz

Józefa miała na celu jego ocalenie. Sam Józef wyjaśnia tę kwestię po śmierci Jakuba (1 Mojż. 50:20).

— Harry Wildblood —

Czas złożenia ofiary przez Jezusa

Głoszenie Chrystusa

„Wiara tedy jest ze słuchania, a słuchanie przez Słowo Chrystusowe” — Rzym. 10:12.

Czas, w którym Jezus złożył ofiarę na krzyżu, oraz czas, w którym wierzący Żydzi i później wierzący poganie czerpali korzyści z tej ofiary, wydają się istotne.

Duch święty zstąpił na żydowskich uczniów w dniu Pięćdziesiątnicy, zgodnie z opisem zawartym w Dziejach Apostolskich 2:1-16: „Napełnieni zostali wszyscy Duchem Świętym, i zaczęli mówić innymi językami, tak jak im Duch poddawał” (werset 4). Pozwoliło to przychodniom – Partom, Medom, Elamitom, mieszkańcom Mezopotamii, Judei, Kapadocji, Pontu, Azji i innych miejsc – usłyszeć uczniów głoszących ewangelię w ich ojczystych językach. „Zdumiali się wtedy wszyscy [...]. Inni zaś drwiąc, mówili: Młodym winem się upili”. Święty Piotr odpowiedział na te oskarżenia, zauważając: „jest dopiero trzecia godzina dnia” (Dzieje Ap. 2:15), i właśnie w tej odpowiedzi zostajemy poinformowani o porze Dnia Pięćdziesiątnicy, w którym to wydarzenie nastąpiło.

W późniejszym fragmencie Dziejów Apostolskich 10:1-8 znajdujemy opis udzielenia Korneliuszowi, pogańskiemu setnikowi, błogosławieństwa ducha świętego. „Ujrzał wyraźnie w widzeniu za dnia około dziewiątej godziny anioła Bożego” (Dzieje Ap. 10:3), który doradził mu, aby wezwał „Szymona, którego nazywają Piotrem” (werset 5), przebywającego wówczas w Joppie.

Te dwie pory dnia – godzina dziewiąta rano (trzecia godzina dnia) i piętnasta po południu (dziewiąta godzina) – przypominają nam o porach, w których Jezus został ukrzyżowany i umarł. Ewangelia Marka zapisuje obie te pory – dziewiąta rano i piętnasta po południu – podczas gdy Mateusz odnotowuje jedynie czas śmierci Jezusa (Mar. 15:25, 34, 37, Mat. 27:46, 50). Ewangelia Marka jest krótsza od Ewangelii Mateusza, ale mimo to, opisując to samo wydarzenie, Marek skupia się na pewnych szczegółach, które Mateusz pomija. Poniżej przedstawione są zapisy dotyczące ukrzyżowania i śmierci Jezusa.

Ukrzyżowanie Jezusa

„I zmusili niejakiego Szymona Cyrenejczyka, ojca Aleksandra i Rufa, który szedł z pola i przechodził мимо, aby niósł krzyż jego. I przywiedli go na miejsce Golgota, co znaczy Miejsce Trupiej Czaszki. I dali mu do picia wino, zmieszane z mirrą, ale On nie przyjął. Potem go ukrzyżowali i podzielili szaty jego, rzucając o nie losy, co kto miał wziąć. A była **godzina trzecia**, kiedy go ukrzyżowali. Był też wypisany napis z podaniem jego winy: Król żydowski. Ukrzyżowali też z nim złoczyńców, jednego po prawicy, a drugiego po lewicy jego. I wypełniło się pismo, które mówi: Zaliczono go w poczet bezbożników. A ci, którzy mimo przechodzili, bluźnili mu, kiwali głowami swymi i mówili: Hej, Ty, który rozwalasz świątynię, a w trzy dni ją odbudowujesz, ratuj siebie samego i zstąp z krzyża! Podobnie arcykapłani wraz z uczonymi w Piśmie drwili z niego i mówili do siebie: Innych ratował, a siebie samego wyratować nie może. Niechże Chrystus, król Izraela, zstąpi teraz z krzyża, abyśmy ujrzeli i uwierzyli. Także i ci, co z nim byli ukrzyżowani, urągali mu” – Mar. 15:21-32.

Śmierć Jezusa

„A o godzinie **szóstej** ciemność zaległa całą ziemię, do godziny dziewiątej. O **godzinie dziewiątej** zawołał Jezus donośnym głosem: Eloi, Eloi. lama sabachtani? Co się wyklada: Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił? A niektórzy z tych, co stali obok, gdy to usłyszeli, mówili: Oto Eliasza woła. I przybiegł jeden, napełnił gąbkę octem, włożył ją na trzcinę, i dał mu pić, mówiąc: Poczekajcie, zobaczymy, czy przyjdzie Ełiasz, aby go zdjąć. Jezus zaś zawołał donośnym głosem i oddał ducha. Wtedy zasłona świątyni rozdarła się na dwoje, od góry aż do dołu. A widząc to setnik, który stał naprzeciwko niego, że tak oddał ducha, rzekł: Zaprawdę, ten człowiek był Synem Bożym” – Mar. 15:33-39.

„A około **dziewiętej godziny** zawołał Jezus donośnym głosem: Eli, Eli, lama sabachtani! Co znaczy: Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił? Niektórzy zaś z tych, co tam stali, usłyszawszy to, mówili: Ten Eliasza woła. I zaraz pobiegł jeden z nich, wziął gąbkę, napęłnił octem, włożył na trzcinę i dał mu pić. A inni mówili: Poczekaj, zobaczymy, czy Eliaz przyjdzie, aby go wyratować. Ale Jezus znowu zawołał donośnym głosem i oddał ducha” – Mat. 27:46-50.

Raz na zawsze

Ofiarnicza śmierć Jezusa była jednorazowa i miała na celu zapewnienie zadośćuczynienia za grzech Adama. W ten sposób człowiek Jezus pozostał w stanie śmierci, aby dać szansę na życie człowiekowi Adamowi i wszystkim jego potomkom.

Bóg „chce, aby wszyscy ludzie byli zbawieni i doszli do poznania prawdy. Albowiem jeden jest Bóg, jeden też pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek Chrystus Jezus, który siebie samego złożył jako okup za wszystkich, aby o tym świadczono we właściwym czasie” (1 Tym. 2:4-6).

Zarówno Adam, jak i Jezus byli doskonałymi istotami ludzkimi, dlatego mieli taką samą wartość w oczach sprawiedliwości. Poprzez Adama przyszło potępienie, natomiast przez Jezusa przyszło uwolnienie od potępienia. „Skoro bowiem przyszła przez człowieka śmierć, przez człowieka też przyszło zmartwychwstanie. Albowiem jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni” – 1 Kor. 15:21-22.

Ukrzyżowanie Jezusa o godzinie dziewiętej rano i Jego śmierć o godzinie piętnastej stanowią dwie części jednej ofiary. Jezus został powieszony na krzyżu za naród żydowski o godzinie dziewiętej rano. Zawisł na krzyżu, aby dokonać wybawienia Izraelitów od przekleństwa Zakonu, a następnie, aby zbawić całą ludzkość od przekleństwa nałożonego na Adama.

Zawieszenie na krzyżu o godzinie dziewiętej rano było odpowiednim czasem na udzielenie błogosławieństwa Pięćdziesiątnicy wierzącym Żydom. Natomiast śmierć o godzinie piętnastej była właściwym momentem na udzielenie błogosławieństwa wierzącym z pogan, zaczynając od Korneliusza.

Święty Paweł mówi o pierwszej części, wybawieniu od Zakonu, w Liście do Galacjan 3:10-14: „Bo wszyscy, którzy polegają na uczynkach zakonu, są pod przekleństwem; napisano bowiem: Przeklęty każdy, kto nie wytrwa w pełnieniu wszystkiego, co jest napisane w księdze zakonu. A że przez zakon nikt nie zostaje usprawiedliwiony

przed Bogiem, to rzecz oczywista, bo: Sprawiedliwy z wiary żyć będzie. Zakon zaś nie jest z wiary, ale: Kto go wypełni, przezeń żyć będzie. Chrystus wykupił nas od przekleństwa zakonu, stawszy się za nas przekleństwem, gdyż napisano: Przeklęty każdy, który zawisł na drzewie, aby błogosławieństwo Abrahamowe przeszło na pogan w Jezusie Chrystusie, my zaś, abyśmy obiecane go Ducha otrzymali przez wiarę”.

Na Wykresie Planu Wieków, pod koniec Wieku Żydowskiego, umieszczony jest krzyż na linii „P”, aby zaznaczyć, że ukrzyżowanie Jezusa miało na celu zdjęcie przekleństwa Prawa z Izraela. Dodatkowo kolejny krzyż na linii „N” wskazuje, że śmierć Jezusa zapewniła uwolnienie wszystkich od kary śmierci odziedziczonej po Adamie.

Powieszony na drzewie

Przekleństwo za nieposłuszeństwo wobec Prawa zostało wyrażone w 5 Mojż. 21:22-23: „A jeśli ktoś popełni grzech, pociągający za sobą wyrok śmierci, i poniesie śmierć, i ty powiesz go na drzewie, To nie mogą jego zwłoki pozostać na drzewie przez noc, ale mają być pochowane tego samego dnia, gdyż ten, który wisi, jest przeklęty przez Boga. Nie kalaj więc ziemi, którą Pan, Bóg twój, daje ci w dziedziczne posiadanie”.

1. Koncepcja ta jest również widoczna w ofiarowaniu Izaaka przez Abrahama. „A gdy przybyli na miejsce, o którym mu Bóg powiedział, zbudował tam Abraham ołtarz i ułożył drwa. Potem związał syna swego Izaaka i położył go na ołtarzu na drwach” – 1 Mojż. 22:9.
2. W 1 Mojż. 40:19 czytamy, że Józef wyjaśnił sen przełożonego piekarzy, a następnie sen podczaszego. Odnosząc się do snu piekarza, Józef powiedział: „Po trzech dniach faraon podniesie wysoko głowę twoją, bo powiesi cię na drzewie, i ptaki będą zjadać ciało twoje”. Ten sen jest proroczym snem o Jezusie, którego ciało – czyli Jego ludzkie życie – zostało oddane na krzyżu.
3. Innym przykładem, w którym powieszenie na drzewie jest użyte jako wyraz ostatecznego wyroku, znajduje się w Księdze Jozuego 10:22-27. Pięciu kananejskich królów zostało pokonanych pod Makkeda. Królowie Jeruzalemu, Hebronu, Jarmutu, Lachiszu i Eglonu zostali pokonani, zabici, a następnie powieszani na pięciu drzewach aż do wieczora.
4. Święty Piotr, apostoł wierzących Żydów, przypomina nam, że Jezus „grzechy nasze sam na ciebie swoim poniósł na drzewo, abyśmy, obumarłszy

grzechom, dla sprawiedliwości żyli; jego sińce uleczyły was” (1 Piotra 2:24).

Codzienna ofiara, dwa baranki

Fragment 4 Mojż. 28:3-4 opisuje codzienną ofiarę składaną w Izraelu, która składała się z dwóch baranków – jeden był ofiarowany rano, a drugi po południu. Te ofiary zapowiadały poranną ofiarę Jezusa na krzyżu oraz Jego śmierć po południu. „I powiedz im: To jest ofiara ogniowa, którą będziecie składać dla Pana: Dwoje rocznych jagniąt bez skazy codziennie jako stałą ofiarę całopalną. Jedno jagnię przyrządzisz rano, drugie jagnię przyrządzisz wieczorem”. Dwa baranki – jeden rano za Izraela, drugi wieczorem za pogan i za wszystkich.

Sześć godzin na krzyżu

Jezus został ukrzyżowany o godzinie dziewiątej rano i zmarł o piętnastej, co oznacza, że całe wydarzenie trwało sześć godzin. Można to interpretować jako symboliczne odniesienie do śmierci Jezusa jako zadośćuczynienia za grzechy ludzkości trwające przez 6000 lat.

Uzdrowienie chromego żebraka

Historia ta, opisana w Dziejach Apostolskich 3:1-10, miała miejsce o dziewiątej godzinie dnia, czyli o piętnastej: „A Piotr i Jan wstępowali do świątyni w godzinie

modlitwy, o dziewiątej” (werset 1). Spotkali tam żebraka, chromego od urodzenia, proszącego o jałmużnę. Święty Piotr odpowiedział, że nie ma srebra ani złota, ale posiada coś, co może mu dać, i uzdrowił chromego mężczyznę. „I rzekł Piotr: Srebra i złota nie mam, lecz co mam, to ci daję: W imieniu Jezusa Chrystusa Nazareńskiego, chodź!” (werset 6). Być może chromy człowiek reprezentuje świat ludzkości, który od samego początku jest chromy z powodu grzechu Adama. Jego uzdrowienie o godzinie piętnastej dobrze się łączy ze śmiercią Jezusa za Adama i ludzkość, która nastąpiła o tej samej godzinie.

Głoszenie Chrystusa

Bóg dba o wiele szczegółów, aby wyrazić swoją przedwiedzę, cel i staranne planowanie każdego etapu swojego planu odkupienia. Poza samym Bogiem nikt nie jest bardziej zaangażowany, oddany i poświęcony temu planowi niż nasz Pan Jezus. Dlatego nie dziwi fakt, że tak wiele szczegółów dotyczących życia i służby Jezusa ma znaczenie symboliczne. Udzielenie błogosławieństwa ducha świętego najpierw wierzącym Żydom, a następnie wierzącym poganom – o godzinie dziewiątej rano i piętnastej – łączy się z męką Jezusa właśnie w tych godzinach. Przedział czasowy przypomina nam, że Jezus umarł, aby odkupić ludzkość od 6000 lat grzechu i śmierci. Ostateczne tego skutki są tym bardziej pewne.

Długa historia w skrócie

Rosa od Jahwe

„Dlatego resztką Jakuba będzie pośród wielu narodów jak rosa od PANA, jak deszcze skrapiające trawę, które nie czekają na człowieka ani nie polegają na synach ludzkich” — Mich. 5:7 (UBG).

Prorok Micheasz był młodszy od Izajasza i działał współcześnie do niego. W księdze Micheasza często można zauważyć bliskie podobieństwa do pism Izajasza, czasem nawet napisane niemal identycznym językiem. Najwyraźniej Micheasz zapożyczał z prorocstw swojego poprzednika.

Przykładem tego jest jedno z najbardziej znanych prorocstw Izajasza. „I stanie się w dniach ostatecznych, że góra ze świątynią Pana będzie stać mocno jako najwyższa z gór i będzie wyniesiona ponad pagórki, a tłumnie będą do niej zdążać wszystkie narody. I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Pójźmy w pielgrzymce na górę Pana,

do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył dróg swoich, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu” – Izaj. 2:2-3.

To piękne prorocstwo o Królestwie Bożym zostało powtórzone w Księdze Micheasza 4:1-2. „I stanie się w dniach ostatecznych, że góra ze świątynią Pana będzie stać mocno jako najwyższa z gór i będzie wyniesiona ponad pagórki, a ludy tłumnie będą do niej zdążać. I pójdzie wiele narodów, mówiąc: Pójźmy w pielgrzymce na górę Pana i do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył swoich dróg, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon i słowo Pana z Jeruzalemu!”

To podobieństwo wykracza poza dwie pary wersetów zacytowane powyżej, ale jest wystarczające, aby wykazać związek między tymi dwoma prorokami.

Izajasz prorokował również o późniejszym czasie, kiedy Babilon będzie kontrolował Judę i zabierał jeńców. Mówi o tym 39 rozdział Księgi Izajasza, ale wystarczy wskazać jeden werset, aby to wyrazić: „A z twoich synów, którzy wywodzić się będą od ciebie, których ty spłodzisz, wezmą, aby byli podkomorzymi w pałacu króla babilońskiego” – Izaj. 39:7.

Micheasz wyraził to samo w swoim proroctwie. „Wij się z bólu i jęcz, córko syjońska, jak rodząca! Gdyż wkrótce będziesz musiała wyjść z miasta i zamieszkasz na polu, i pójdziesz aż do Babilonu. Tam będziesz wyratowana, tam wykupi cię Pan z ręki twoich nieprzyjaciół” – Mich. 4:10. Odniesiemy się do tego tekstu później, gdy będziemy analizować pierwsze sześć wersetów piątego rozdziału Księgi Micheasza.

Micheasza 5

Wersety otwierające ten rozdział zawierają bardzo krótkie, ale treściwe podsumowanie historii Izraela od czasów Sedekiasza do Jezusa, poprzez diasporę, wywyższenie Jezusa, wyzwolenie Izraela oraz słodkie, orzeźwiające wprowadzenie do Królestwa Chrystusowego, emanującego z odrodzonego Izraela.

Werset 1

„Zbierz się teraz w oddziały, córko oddziałów! Obległ nas. Laską będą bić w policzek sędziego Izraela” – Mich. 5:1 (UBG). „Sędzia Izraelski” w tym wersecie odnosi się do Sedekiasza, ostatniego króla Izraela, zanim Nabuchodonozor ostatecznie zlikwidował królestwo Izraela.

Nabuchodonozor trzykrotnie uprowadził Izraelitów do niewoli.

1. W jednym z początkowych lat panowania Jojakima, określanym jako czwarty rok według Księgi Królewskiej, Księgi Kronik i Księgi Jeremiasza, lecz jako trzeci rok według Księgi Daniela, który przebywał w Babilonie, gdzie powszechną metodą liczenia władców było stosowanie metody roku wstąpienia (gdzie rok, w którym rozpoczyna się panowanie danego władcy, jest przypisywany poprzednikowi, a nie nowemu następcy).
2. Początek panowania Jehojachina, syna i następcy Jojakima. Jehojachin panował tylko trzy miesiące, żył w niewoli przez resztę długiego

panowania Nabuchodonozora, ale został wywyższony przez następcę Nabuchodonozora, Amel-Marduka (2 Król. 25:27, gdzie jego imię jest podane jako Ewil-Merodach). To właśnie podczas tej niewoli Ezechiel został zabrany do Babilonu.

3. Koniec panowania Sedekiasza oznaczał także koniec królestwa Judy, a tym samym królestwa Izraela. Sedekiasz nie dotrzymał obietnicy lojalności wobec Nabuchodonozora, wbrew radom Jeremiasza, i bardzo za to cierpiał. Kiedy został wzięty do niewoli, widział zabójstwo swoich synów, po czym został oślepiiony i ostatecznie zmarł w niewoli (2 Król. 25:7).

Werset 2

„Ale ty, Betlejem Efrata, choć jesteś najmniejsze wśród tysięcy w Judzie, z ciebie jednak wyjdzie mi ten, który będzie władcą w Izraelu, a jego wyjścia są od dawna, od dni wiecznych” (UBG).

Tekst ten sięga w przeszłość o ponad pięć wieków, aż do narodzin Jezusa, kolejnego króla, który miał rządzić Izraelem. Jest on cytowany w Ewangelii Mateusza 2:6 jako odnoszący się do narodzin Jezusa, kiedy mędrcy ze wschodu szukali miejsca narodzin nowego króla Izraela.

Izrael jako naród nie przyjął Jezusa we właściwy sposób. Stosunkowo nieliczni, którzy to uczynili, byli w stanie otrzymać wspaniałe niebiańskie powołanie, które zostało otwarte w dniu Pięćdziesiątnicy. Naród jako całość został jednak odrzucony za to, że oddał przeznaczonego mu Mesjasza w ręce rzymskiej władzy w celu ukrzyżowania. „Jeruzalem, Jeruzalem, które zabijasz proroków i kamienujesz tych, którzy do ciebie byli posłani, ileż to razy chciałem zgromadzić dzieci twoje, jak kokosz zgromadza pisklęta swoje pod skrzydła, a nie chcieliście! Oto wam dom wasz pusty zostanie” – Mat. 23:37-38.

Werset 3

W konsekwencji Izrael zostanie odrzucony na wiele stuleci, zanim zostanie przywrócony pod koniec wieku. „Dlatego wyda ich aż do czasu, kiedy rodząca porodzi. Wtedy resztką jego braci wróci do synów Izraela” (UBG).

Należy zauważyć wzmiankę, że zostaną wydani, dopóki ta, która cierpiała, nie porodzi. Jest to odniesienie do wcześniejszej wzmianki o porodzie w Księdze Micheasza 4:10, cytowanej wcześniej w tym artykule. W tamtym przypadku Izrael miał udać się do Babilonu, a później odrodzić się po uwolnieniu z Babilonu i przywróceniu do swojej ziemi.

Jednak prorocze wypełnienie wersetu z Księgi Micheasza 5:3 następuje długo po zakończeniu niewoli babilońskiej. Werset Mich. 5:2 jasno odnosi się do Jezusa podczas Jego pierwszego przyjścia, wiele lat po upadku starożytnego Babilonu jako potęgi dominującej.

Księga Objawienia wyraźnie wskazuje, że w erze chrześcijańskiej nowy, duchowy Babilon będzie panować. Papiestwo będzie sprawować władzę w chrześcijańskim świecie przez 1260 lat. W Obj. 17:5 papiestwo jest reprezentowane przez nierządną kobietę, określoną mianem Babilonu. „A na czole jej wypisane było imię o tajemniczym znaczeniu: Wielki Babilon, matka wszetecznic”. Izrael zostanie rozproszony po różnych miejscach, a większość z nich będzie podlegać rządóm krajów sprzymierzonych z papiestwem. Tak więc w Mich. 5:3 mowa jest o długich wiekach diaspory, czyli rozproszenia Izraela.

Werset 4

„Powstanie i będzie paść w mocy PANA i w majestacie imienia PANA, swego Boga. I będą mieszkąć spokojnie, bo już będzie on wielki aż po krańce ziemi”.

Słowa te odnoszą się do Jezusa, którego imię miało być „wielkie aż po krańce ziemi” podczas Wieku Ewangelii, gdy Izrael znajdował się w rozproszeniu. Słowo „powstanie” jest często używane w Księdze Daniela 11 w odniesieniu do króla dochodzącego do władzy. W tym samym celu zostało również użyte w odniesieniu do samego Jezusa, Michała, w Dan. 12:1.

Słowo „karmić” w zapisie Mich. 5:4 w angielskim przekładzie KJV zostało oddane w innym angielskim przekładzie NIV jako „paść” swoją trzodę. To słowo z kolei odnosi się do króla rządzącego swoim ludem, tak jak pasterz rządzi swoją trzodą. W przypisie do słowa „karmić” w wydaniu King James Cambridge podano „rządzić” [Biblia Poznańska]. Innymi słowy, podczas Wieku Ewangelii Jezus „powstanie [obejmie władzę królewską] i będzie paść [rządził] w mocy PANA i w majestacie imienia PANA” (UBG). W tym samym czasie, gdy cielesny Izrael będzie się znajdował w rozproszeniu, duchowy Izrael będzie prowadzony, rządzony i pasiony przez Jezusa, naszego króla.

Werset 5

„I będzie on pokojem, gdy Asyryjczyk wtargnie do naszej ziemi. I gdy podepcze nasze pałace, wtedy wystawimy przeciw niemu siedmiu pasterzy i ośmiu książąt z ludu” (UBG).

Ten sam władca, Jezus, ma być zbawieniem Izraela w ich ostatniej ciężkiej chwili pod koniec wieku. Tutaj

mowa jest o zagrożeniu ze strony Asyryjczyków, które stanowiło poważne niebezpieczeństwo dla Izraela i Judy w czasach proroka Micheasza. W 723 r. p.n.e. Asyria podbiła Samarię, dziesięcioplemienné królestwo północy, a w 701 r. p.n.e. groziła zajęciem Jerozolimy za czasów Hiskiasza, gdy Sennacheryb, król Asyrii, domagał się kapitulacji Judy.

Jednakże w wypełnieniu wersetu 5 w kontekście poprzednich wersetów dotyczących Jezusa, jest jasne, że dosłowne imperium Asyrii straciło swoje znaczenie. Asyria straciła swoją potęgę, gdy została podbita przez Babilon pod wodzą Nabopolassara i jego syna Nabuchodonozora. Natomiast werset Mich 5:2 przenosi nas wieki później do narodzin Jezusa, werset trzeci do diaspory Izraela, a werset czwarty do panowania Jezusa nad duchowym Izraelem w czasach Ewangelii. Następnie werset 5 przepowiada, że Jezus będzie tym, który zapewni pokój w obliczu asyryjskiego zagrożenia.

Wygląda na to, że Asyria symbolizuje tutaj inne, znacznie późniejsze, poważne zagrożenie dla Izraela pod koniec wieku. Mowa tutaj o ataku, który został opisany w początkowych wersetach Księgi Ezechiela 38, z którego Bóg, poprzez Jezusa i Kościół w chwale, uratuje i zachowa Izrael.

Siedmiu pasterzy, czyli idiomatyczne określenie królów, symbolizuje Kościół ukształtowany w siedmiu etapach Wieku Ewangelii. Ośmiu książąt, czyli Starożytni Święci wzbudzeni na początku Królestwa, wskażą Izraelowi drogę do Wybawiciela (zobacz komentarze na ten temat w kolejnym artykule dotyczącym Zachariasza, „Ten, którego przebili”).

Werset 6

„Ci ogołocą ziemię Asyrii mieczem i ziemię Nimroda na jej granicach. W ten sposób wybawi nas od Asyryjczyka, gdy nadciągnie do naszej ziemi i gdy będzie stąpał w naszych granicach” (UBG).

Zwróćmy uwagę na czynne siły wspomniane w tym wybawieniu Izraela. „Ogołocą ziemię Asyrii”. Izrael nie będzie walczył bezpośrednio, jak miało to miejsce w latach 1948, 1967 i 1973. Słowo „oni” w tym kontekście odnosi się do interweniujących sił z wersetu 5, siedmiu królów (Kościół) i ośmiu książąt (Starożytni Święci). Izrael nie będzie musiał sięgać po rakiety, pociski ani wysyłać śmiertelnych armii, aby osiągnąć zwycięstwo.

W przeszłości tak było. W Mich. 4:13 opisano, jak Izrael „młócił” swoich wrogów rogami z żelaza i kopytami z mosiądzu, „zdeptał wiele ludów”. Jednakże w tym przypadku sytuacja będzie inna. Izrael nie będzie działał

jako militarny zdobywca, lecz będzie wywierał słodki, błogosławiony wpływ pokoju. „Dlatego resztką Jakuba będzie pośród wielu narodów jak rosa od PANA, jak deszcze skrapiające trawę, które nie czekają na człowieka ani nie polegają na synach ludzkich” – Mich. 5:7.

Kiedy budzimy się o świcie, by poczuć słodki aromat i świeżą rosę z nieba lub delikatny deszcz na trawie, doświadczamy błogosławionego, orzeźwiającego wpływu. Podobnie będzie z Izraelem.

Dwa przykłady

W czasach Izajasza i Micheasza doszło do inwazji wojsk asyryjskich pod wodzą Sennacheryba na Judę za panowania Hiskiasza. Opis tego wydarzenia znajduje się w 36, 38 i 37 rozdziale Księgi Izajasza. Hiskiasz przedstawił groźne żądanie Sennacheryba w świątyni, modlił się do Boga i czekał na odpowiedź poprzez proroka Izajasza.

Odpowiedź, jaką otrzymał, była uspokajająca: „Przeto tak mówi Pan o królu asyryjskim: Nie wkrocy on do tego miasta ani nie wypuści tam strzały, ani nie wystąpi przeciwko niemu z tarczą, ani nie usypie przeciwko niemu szańca” – Izaj. 37:33. Tak też się stało. „I wyszedł

anioł Pana, i pozbawił życia w obozie asyryjskim sto osiemdziesiąt pięć tysięcy mężów. Oto następnego dnia rano wszyscy byli nie żywi, same trupy. Toteż Sancheryb, król asyryjski zwinął obóz i wyruszywszy wrócił do swojej ziemi, i zamieszkał w Niniwie” (Izaj. 37:36-37). Na długo przed tym, wcześniejszy król Judejczyków, Jehoszafat, stanął naprzeciw wroga składającego się z trzech narodów Ammona, Moaba i Edomu zgromadzonych na wojnę przeciwko Izraelowi. Relacja z tego wydarzenia znajduje się w 2 Księdze Kronik 20. „Podczas tego stali przed Panem wszyscy Judejczycy, nawet ich małe dzieci, ich kobiety i synowie” (werset 13). Wtedy prorok Jahaziel odpowiedział w imieniu Boga: „Nie wasza to wojna, ale Boża. Nie waszą rzeczą będzie tam walczyć [...]. Wstawszy wcześniej rano [...]. Gdy tylko zaczęli śpiewać radosne pienia pochwalne, Pan nastawił zasadzkę na Ammonitów, Moabitów i mieszkańców pogórza Seir [Edom], którzy ruszyli na Judę i zostali pobici” (wersety 15, 17, 20, 22).

Podobnie będzie w przypadku Izraela w nadchodzącym wielkim wyzwoleniu. Zwycięstwo będzie pochodziło od Boga. Późniejszy wpływ Izraela będzie jak „rosa od PANA”.

— David Rice —

Cztery wojny

Ten, którego przebili

„I wyleję na dom Dawida i na mieszkańców Jerozolimy ducha łaski i modlitwy. Będą patrzeć na mnie, którego przebili, i będą go opłakiwać, jak się opłakuje jedynaka; będą gorzko płakać nad nim, jak się płacze gorzko nad pierworodnym” — Zach. 12:10 (UBG).

Nasz tekst jest szeroko znany wśród badaczy Biblii. Jego realizacja jeszcze nie nastąpiła, ale zbliża się coraz bardziej. Apostoł Jan dawno temu odniósł się do tego tekstu, opisując śmierć Jezusa na krzyżu. „za to jeden z żołnierzy przebił włócznią Jego bok i natychmiast wypłynęła krew i woda [...]. To bowiem, co się stało, było wypełnieniem Pisma: Kość Jego nie będzie złamana, oraz słów innego fragmentu: Będą patrzeć na tego, którego przebili” – Jan 19:34-37 (EIB).

Odniesienie do faktu, że żadna z kości Jezusa nie została złamana, pochodzi z prawa dotyczącego baranka paschalnego zapisanego w 2 Mojż. 12:46: „Ani

kości z niej nie złamiecie”. 4 Mojż. 9:12 powtarza ten nakaz: „a kości z niej nie połamię [...] Paschy”. Kości symbolizują nadzieje na przyszłość. Zostało to na przykład wyrażone w Księdze Ezechiela 37, gdzie kości rozrzucone w dolinie reprezentują nadzieje Izraela. „Uschły nasze kości, rozwiała się nasza nadzieja” (Ezech. 37:11). Wkrótce jednak kości ożyły, połączyły się ze sobą, pokryły ścięgnami, mięśniami i skórą, reprezentując przywrócony Izrael. W przypadku Jezusa, mimo że zmarł męczeńską śmiercią na krzyżu, żadna z Jego kości nie została złamana, a żadna z Jego nadziei na przyszłość nie została w najmniejszym stopniu naruszona.

Na czy do?

Zapis Jan 19:37 (EIB) mówiący o tym, że „Będą patrzeć na tego, którego przebili”, pochodzi z naszego tekstu głównego, Zach. 12:10. To właśnie ten fragment zacytował św. Jan. W tym krótkim wyrażeniu znajdują się dwa szczególnie interesujące słowa, a mianowicie „na” i „tego”.

Angielskie tłumaczenie American Standard Version, które zostało zacytowane w tekście otwierającym ten artykuł w wersji angielskiej, dosłownie brzmi: „skierują wzrok **do** mnie”, a za nim podąża również angielski przekład RVIC. Słowo „do” jest istotne, ponieważ Izrael zwróci się **do** Jezusa, początkowo z głęboką skruchą i smutkiem, że odrzucili Księcia Chwały przez około 2000 lat. Następnie zwróci się **do** Jezusa jako swojego Mesjasza, Króla i przywódcy. Otrzymają od Niego wskazówki dotyczące zmiany postępowania narodowego oraz wykorzystania swojej roli w szerzeniu błogosławieństw Królestwa Chrystusa na zewnątrz wśród ludzkości.

Werset Jan 19:37 mówi, że „Będą patrzeć na tego, którego przebili”. Przekład Nowego Świata jest tutaj pomocny: „skierują wzrok **do** Tego, którego przebili” [tłumaczenie dosłowne]. „The Kingdom Interlinear Translation of the Greek Scriptures” pokazuje, że słowo „do” pochodzi od greckiego słowa eis, które może oznaczać „w, ku, do, wobec, pośród” (biblestudytools.com). Spośród tych możliwości słowa „ku, do, wobec” są zgodne z kontekstem. Izrael nie będzie patrzył na Jezusa (lub w Jezusa). Będą spoglądać „ku, do, wobec” Jezusa w poszukiwaniu Jego kierunku. Preferowanym przez nas tłumaczeniem jest „do”.

Niego, czy mnie?

Zapis Jan 19:37 mówi, że oni (Izrael) będą patrzeć na „niego” natomiast werset Zach. 12:10 wydaje się mówić o „mnie”. Notatka RVIC 97 na temat tego fragmentu Księgi Zachariasza informuje, że „tylko wschodnie hebrajskie rękopisy go podają”. Odniesienie do Wschodu w tym przypadku ewidentnie odnosi się do hebrajskich tekstów pochodzących od Żydów z Babilonu lub jego okolic, znajdujących się na wschód od ziemi Izraela. Jeśli w oryginale było „ja”, co odnosiło się do Jahwe, to najwyraźniej oznacza to Boga reprezentowanego przez Jezusa. W obu przypadkach św. Jan pomógł zidentyfikować Jezusa jako zamierzony podmiot. Zauważmy, że w wersecie Zach. 3:1 mowa jest o „aniele Jahwe”, ale w wersecie 2 mowa jest po prostu o „Jahwe”, choć odnosi się do reprezentującego Go „anioła” z wersetu 1. W każdym razie jest oczywiste, że proroctwo wypełni się, gdy Izrael rozpozna Jezusa.

Kiedy?

Na to pytanie zdaje się odpowiadać werset Zach. 12:9. „I stanie się w tym dniu, że będę zmierzać do zniszczenia wszystkich narodów, które wyruszą przeciwko Jerozolimie. I wyleję [...] ducha łaski i [...] będą patrzeć na mnie” (UBG). To narodowe odrodzenie nastąpi w odpowiedzi na niezwykle wybawienie. O tym czasie mowa jest w Joel 2:13. Kiedy Izrael znajdzie się pod silnym naporem najeźdźców, usłyszy radę: „Rozdzierajcie swoje serca, a nie swoje szaty, i nawróćcie się do Pana, swojego Boga, gdyż On jest łaskawy i miłosierny”. Pozostała część wersetu 13 oraz wersety 14-17 podkreślają głębię i szczerość prośby Izraela do Boga o wybawienie. Wersety 18-21 potwierdzają, że „Pan zapłonął gorliwością o swoją ziemię i zmiłował się nad swoim ludem [...]. I oddalę od was wroga z północy [...]. Nie bój się, ziemio! Raduj się i wesel, gdyż Pan dokona wielkich rzeczy!” W jaki jednak sposób to narodowe wybawienie przez Boga, do którego będą się modlić z gorącym błaganiem, skłoni ich do uznania Jezusa za błogosławionego sprawcę ich wybawienia? Wydaje się, że wymaga to wskazówek i wyjaśnień Starożytnych Świętych, wzbudzonych w celu objaśnienia Izraelowi skąd pochodzi ich wybawienie.

Równoległy fragment Mich 5:4, opisujący ostateczne wybawienie Izraela przez Boga, wydaje się na to wskazywać. „Wystawimy przeciwko nim [najeźdźcy] siedmiu pasterzy i ośmiu książąt z ludu”. Termin „pasterz” jest idiomem odnoszącym się do króla. Podobnie jak pasterz rządzi swoją trzodą, tak król rządzi swoim ludem. Siedmiu królów reprezentuje Kościół z góry, który rozwijał się w siedmiu etapach Wieku Ewangelii. Żadna siła na ziemi nie będzie w stanie przeszkodzić im w ich duchowym kierownictwie z góry. Ośmiu książąt to Starożytni Święci – ci, którzy staną się „książętami na całej ziemi” (Psalm 45:17). Liczba osiem jest dla nich odpowiednia, ponieważ zostaną wzbudzeni w „ósmym” okresie następującym po siedmiu etapach Kościoła.

Wyjaśnią Izraelowi źródło ich wyzwolenia. Następnie po wielu stuleciach, rozpoznają swojego Józefa, Jezusa, ich sprawiedliwego brata i władcę ziemi. Wtedy rozpocznie się narodowa żałoba i pokuta większa niż jakakolwiek inna. Księga Zachariasza 12:11-14 wyraża w symbolu głębię ich pokuty i uzdrowienia. „Będzie narzekał kraj, każdy ród z osobna” (werset 12).

Dzieje Apostolskie 28

Rozdziały 27 i 28 Dziejów Apostolskich są często interpretowane jako zapowiedź trudności, które zakończą Wiek Ewangelii i wprowadzą Królestwo.

Czternastodniowa burza „Euroclydon” symbolizuje ostatnie uciski związane z nadejściem Królestwa. Czy jednak trzeba traktować te 14 dni jako równoważne 14 latom?

Rozdział 28 mówi następnie o inauguracji samego Królestwa, pokazanej w wyspie Melita, obrazie państwa Izrael. Święty Paweł jest tu symbolem Starożytnych Świętych, ziemskich wysłanników Boga, którzy pomagają Izraelowi rozpoznać Bożą interwencję i Mesjasza w ich wybawieniu. „A gdy Paweł zgarnął kupę chrustu i nakładał ją na ogień, wypełzła od gorąca żmija i uczepiła się jego ręki” – Dzieje Ap. 28:3.

Ten epizod symbolizuje początek działalności Starożytnych Świętych, ich pierwsze pojawienie się w Izraelu. „Gdy zaś tubylcy ujrzeli zwisającego gada u jego ręki, mówili między sobą: Człowiek ten jest zapewne mordercą, bo chociaż wyszedł cało z morza, sprawiedliwość boska żyć mu nie pozwoliła”.

Apostoł Paweł szybko jednak oddalił zagrożenie. „Lecz on strząsnął gada w ogień i nie doznał nic złego [...]. Ale gdy długo czekali i widzieli, że nic nadzwyczajnego z nim się nie dzieje, zmienili zdanie i mówili, że jest bogiem” (wersety 5-6).

Symbolicznie, Starożytni Święci ukazują się Izraelowi, aby dodać im otuchy. Jednakże wtedy następuje atak węża, Szatana. Kiedy Starożytni Święci otrząsną się z tego niepokoju, dzięki cudownemu wyzwoleniu przez Boga, lud Izraela uzna Starożytnych Świętych za przedstawicieli Boga i zaakceptuje ich kierownictwo. Następnie święty Paweł uzdrowił przywódców wyspy, a potem samych wyspiarzy. Trzy miesiące później udał się do Rzymu, centrum światowego rządu. Tak więc Starożytni Święci zmieniają kierunek przywództwa Izraela, udzielą duchowego uzdrowienia ludziom, a po pewnym czasie skierują się do centrum światowego rządu.

Jeśli to jest właściwy kierunek, oznacza to również, że lud Izraela zostanie poprowadzony przez Starożytnych Świętych do narodowego uzdrowienia zarówno przywódców, jak i ludu. Starożytni Święci skierują ich uwagę na Mesjasza, dokonując narodowej aklamacji Jezusa jako ich przywódcę i zbawiciela.

Cztery konflikty prowadzące do Królestwa

Wersety poprzedzające Zach. 12:10 sugerują istnienie czterech narodowych konfliktów poprzedzających narodową pokutę Izraela.

„W owym dniu uczynię z książąt Judy jakby garnek z ogniem wśród drwa i jakby żagiew płonącą w słomie, i będą pożerać z prawej i z lewej strony wszystkie ludy

wokoło; lecz Jeruzalem pozostanie nadal na swoim miejscu” – Zach. 12:6.

Obecnie Izrael ponownie kontroluje Jerozolimę. W 1980 roku przyjęto „Prawo Jerozolimskie”, ogłaszając Jerozolimę niepodzielną stolicą Izraela. Izrael nie otrzymał Starej Jerozolimy, gdy uzyskał niepodległość narodową w 1948 roku. Otrzymał ją w wyniku wojny sześciodniowej w 1967 roku, w której Bóg odniósł niezwykle zwycięstwo dla Izraela. To zostało opisane w wersecie 6.

„Najpierw wyratuje Pan namioty Judy, aby chwała domu Dawida i chwała mieszkańców Jeruzalemu nie przewyższała Judy” – Zach. 12:7.

W 1948 roku, kiedy Izrael uzyskał niepodległość, został zaatakowany przez sąsiednie narody arabskie, które chciały zniszczyć raczkujące państwo. Bóg uchronił ich również przed tym niebezpieczeństwem. „Namioty Judy” odnoszą się do zachodnich obszarów peryferyjnych, które Izrael zachował od 1948 roku.

„W owym dniu ochroni Pan mieszkańców Jeruzalemu, tak że najsłabszy wśród nich będzie w owym dniu jak Dawid, a dom Dawida będzie jak Bóg, jak anioł Pana na ich czele” – Zach. 12:8.

Prorocтво nie odnosi się do wojny z 1948 roku, ponieważ wówczas Izrael jeszcze nie kontrolował Starego Miasta Jerozolimy. Nie dotyczy również do wojny z 1967 roku, gdyż wtedy Izrael zajął Jerozolimę. Nie była ona „chroniona” w taki sposób, jak gdyby siły zdobywcze próbowały odebrać Jerozolimę Izraelowi. Tekst ten odnosi się do wojny z 1973 roku, kiedy Egipt i Syria zaatakowały Izrael i niemal odniosły zwycięstwo. Izrael nie był dobrze przygotowany, ponieważ atak był zaskoczeniem, a Izrael mógł przegrać walkę. Bóg jednak obiecał „ochronić mieszkańców Jeruzalemu” i tak też uczynił.

Izrael przeszedł przez trzy wojny narodowe w latach 1948, 1967 i 1973. Wersety z Księgi Zachariasza 12:7, 6, 8 identyfikują każdy z tych konfliktów. Od 1973 roku, przez ponad 50 lat, Izrael był zaangażowany w wiele konfliktów, ale nie doświadczył kolejnej wojny narodowej. Niemniej jednak kolejna wojna narodowa została przewidziana w prorocത്wie z Księgi Zachariasza 12:9.

Ta bitwa jest również opisana w znanym fragmencie z Księgi Ezechiela 38:1-6. Bóg obiecuje zwycięstwo w tym kryzysowym momencie w sposób niezwykły i oczywisty. „W owym dniu będę dążył do tego, aby zniszczyć wszystkie narody, które wyruszyły przeciwko Jeruzalemowi” – Zach. 12:9. Kościół będzie interweniować z nieba na górze, Starożytni Święci wyjaśnią plan Izraelowi, a następnie rozpocznie się błogosławione Królestwo Chrystusa.

Odbudowa w trzech krokach

„W dniu tym zawarł Pan przymierze z Abramem, mówiąc: Potomstwu twemu daję tę ziemię, od rzeki egipskiej aż do wielkiej rzeki Eufrat” — 1 Mojż. 15:18.

Izrael uzyskał niepodległość w **1948** roku, co jest dobrze znaną i pamiętaną datą. Wydaje się, że rok ten nie został wybrany arbitralnie. Proces przywracania Izraela do ziemi rozpoczął się już w **1878** roku, kiedy to ludzie zaczęli osiedlać się w Petach Tikva. Od tego momentu do **1948** roku minęło **70 lat**. To przypomina nam, że dawno temu, gdy Izrael stracił niepodległość, Babilon miał panować przez **70 lat**. „Narody te będą poddane królowi babilońskiemu, siedemdziesiąt lat” (Jer. 25:11). Zatem okres przywracania Izraela jako narodu jest powiązany z okresem, w którym Izrael stracił niepodległość.

Druka wskazówka

Jest jeszcze jedna wskazówka dotycząca roku **1948**. Św. Piotr powiedział, że doświadczenie potopu pod pewnymi względami reprezentowało chrzest w Chrystusa. Drewniana arka reprezentowała zbawienie od przekleństwa ciężącego nad światem. Ludzie znajdujący się w arce zostali ocaleni od zniszczenia, tak jak ci, którzy są w Chrystusie, są ocaleni od powszechnego potępienia. Ci, którzy znajdowali się w arce, byli otoczeni przez wodę, tak jak człowiek, który przyjmuje chrzest w Chrystusa. „Osieć dusz, ocalało przez wodę. Ona jest obrazem chrztu, który teraz i was zbawia, a jest [...] prośbą do Boga [...] przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa” (1 Piotra 3:20-21).

Jezus umarł w 33 roku, a nikt nie mógł wejść do arki odkupienia, dopóki On nie umarł, nie zmartwychwstał, nie wstąpił i nie otworzył drogi w dniu Pięćdziesiątnicy.

W historii o potopie, wydarzenie to zostało zapoczątkowane przez 40 dni deszczu. 40 lat po śmierci Jezusa w 33 roku przenosi nas do 73 roku, upadku Masady i zakończenia sądów nad Izraelem.

Osieć osób ocalonych w arce, gdy wody potopu szalały na zewnątrz, symbolizuje tych, którzy zostali ochrzczeni w Chrystusa podczas Wieku Ewangelii. Przebywali oni w arce przez pięć miesięcy, aż statek osiadł na mieliźnie, co oznaczało początek końcowego etapu doświadczenia potopu. Dookoła arki nadal widzieli wszędzie tylko wodę, tak jak my, pod koniec

Wieku, widzimy, że przekleństwo nad ludzkością wciąż trwa. Po dotarciu na mieliżnę, ludzie w arce zdali sobie jednak sprawę, że znajdują się w końcowej fazie potopu i wkrótce wszystko się poprawi.

Dzisiaj znajdujemy się w końcowym okresie Wieku Ewangelii, czyli Żniwie Wieku, jak nazwał to Jezus, zgodnie z tym, co czytamy w Mat. 13:39. „Żniwo to koniec [sunteleia, okres końcowy] świata [ainos, wiek]”. Okres ten rozpoczął się w 1874 roku, pod koniec 1335 lat z Księgi Daniela 12:12. Przekleństwo nadal jest obecne na zewnątrz, ale koniec jest bliski. W doświadczeniu potopu, po odczekaniu kolejnych 74 dni, zaobserwowano „szczyty gór”, pierwszy widoczny znak, że koniec ich doświadczenia jest bliski (1 Mojż. 8:4-5). Ta liczba jest dokładna, ponieważ z narracji wynika, że każdy miesiąc miał dokładnie 30 dni (porównaj 1 Mojż. 7:11, 24; 8:3-4). Jeśli policzymy 74 lata po roku 1874, dojdziemy do roku **1948** i ustanowienia narodu izraelskiego. Był to pierwszy widzialny znak wśród ziemskich królestw tego, co w odpowiednim czasie stanie się Królestwem Chrystusa.

Noe i jego rodzina czekali cierpliwie aż do pierwszego dnia nowego roku, kiedy zauważyli, że wody potopu opadły (1 Mojż. 8:13). Pierwszy dzień nowego roku czasami reprezentuje nowy wiek w Bożym Planie (na przykład 2 Mojż. 40:2). Wraz z nadejściem błogosławionego Królestwa Bożego na ziemi, przekleństwo zostanie zniesione, a postęp w kierunku życia będzie na wyciągnięcie ręki.

Jednak ci, którzy znajdowali się w arce, jeszcze z niej nie zeszli. Chociaż woda zniknęła, symbolizując usunięcie przekleństwa, ziemia pozostała błotnista. Podobnie, gdy przekleństwo zostanie zdjęte na początku Królestwa, ludzkość będzie musiała pozostać pod ochroną tej arki, odkupienia w Jezusie, ponieważ skutki grzechu będą się utrzymywać.

Pozostali oni w arce przez kolejne 56 dni, aż błotnista ziemia została osuszona, reprezentując usunięcie skutków grzechu. Wtedy ludzkość w końcu może przestać zależeć od arki Chrystusa, ponieważ została przywrócona do doskonałości. W ten sposób 56 dni, czyli 7x8, przypomina nam o 7 królach i 8 książętach z Mich. 5:5, którzy

poprowadzą świat do życia wiecznego w Królestwie.

Państwowość

Tak więc rok, w którym Izrael uzyskał państwowość jako zwiastun Królestwa, jest zaznaczony w Piśmie Świętym, choć w sposób, który nie został dostrzeżony, dopóki nie nadszedł odpowiedni czas. Istnieć może również trzecia wskazówka dotycząca tego momentu.

Wcześniej wspomnieliśmy o 1335 latach z Księgi Daniela 12:12. W Dan. 12 znajdują się trzy prorocтва czasowe: 1260, 1290 i 1335 lat. Pierwsze z nich jest wspomniane dwukrotnie w Księdze Daniela i pięciokrotnie w Księdze Objawienia, co daje razem siedem wzmianek, podkreślając tym samym znaczenie tego prorocтва. Dwa ostatnie prorocтва są wspomniane tylko raz. Nie oznacza to, że są one mniej istotne, ale ich ramy czasowe są oparte na wcześniejszym proroctwie, dlatego nie wymagają powtórzenia w takiej samej liczbie.

Daty wskazane przez te prorocтва to 1799, 1829 i 1874. Wszystkie one odnoszą się do duchowego Izraela.

1. Rok 1799 wskazuje na koniec prześladowanej władzy papieżstwa w chrześcijaństwie.
2. W 1829 roku prorocтва Daniela zostały lepiej zrozumiane, ponieważ zbliżał się czas żniwa.
3. W 1874 roku rozpoczęło się samo żniwo, wraz z powrotem Chrystusa.

Każda z tych dat zaczyna się od znacznika opisanego w Dan. 11:31, który mówi o postawieniu „obrzydlivości spustoszenia”. Wiemy, że jest to czas rozpoczęcia tych proroctw czasowych, ponieważ werset Dan. 12:11 mówi, że „od czasu [...] postawienia obrzydliwosti spustoszenia upłynie tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dni”, po czym następuje wzmianka o dwóch ostatnich proroctwach czasowych.

„Obrzydliwość”, o której mówi Daniel, została „postawiona”, gdy papieżstwo uzyskało upoważnienie do rządzenia światem chrześcijańskim jako duchowy władca. W 533 roku cesarz Justynian zarządził, że biskup Rzymu będzie odtąd głową kościołów chrześcijańskich. Jednak w tym czasie Rzym był rządzony przez Ostrogotów, którzy jako arianie nie uznawali władzy przyznanej przez Justyniana. Następnie generał Justyniana Belizariusz wkroczył do Rzymu, a Goci oblegli miasto. Obleżenie zakończyło się w 538 roku. W kolejnym roku, 539, Rawenna, stolica ówczesnej Italii, została zdobyta przez Belizariusza. Po tym zwycięstwie Belizariusz powrócił do Konstantynopola, gdzie otrzymał wielkie zaszczyty, pozostawiając biskupowi Rzymu „duchową” kontrolę nad Włochami.

Cielesny Izrael

Takie jest podstawowe znaczenie wersetu Dan. 11:31 i późniejszych proroctw czasowych. Odnoszą się one do duchowego „Izraela”, chrześcijaństwa. Czasami jednak znaczenie Pisma Świętego ma wiele wymiarów, podobnie jak w przypadku proroctw Starego Testamentu, które mogą mieć różne zastosowania. Niektóre prorocтва dotyczą najbliższej przyszłości, a inne bardziej odległej.

Czy istnieje równoległe zastosowanie tych proroctw czasowych w odniesieniu do cielesnego Izraela i jego późniejszego przywrócenia? Sugestia ta wynika z obserwacji dotyczącej „obrzydlivości” zbudowanej dawno temu na wzgórzu świątynnym Izraela, mianowicie „Kopuły na Skale”. Do dziś pozostaje ona ważnym punktem orientacyjnym w Jerozolimie, jednak każdy wierzący Żyd i chrześcijanin uznaje ją za niewłaściwą, delikatnie mówiąc.

„Kopuła na Skale” została zbudowana nie dla uczczenia ofiary Izaaka, reprezentującej Chrystusa, lecz rzekomej ofiary Ismaela, uznawanej przez islam. Zapomnienie o Izaaku jest obrazą dla ofiary Jezusa, którą ofiara Izaaka zapowiadała. Jeśli papieska doktryna mszy, sprzeciwiająca się jednorazowemu odkupieniu w Chrystusie, jest określana jako obrzydliwość, to zastąpienie biblijnego przedstawienia ofiary Jezusa hołdem dla fałszywej i imitowanej ofiary również może być uznane za obrzydliwość.

Rok budowy Kopuły na Skale jest niepewny, ale al-Suyuti podaje, że rozpoczęła się ona w roku 688 (Wikipedia). Jeśli dodamy do tego 1260 lat, dojdziemy do roku **1948**, kiedy to Izrael został przywrócony jako niepodległy naród.

Kolejne 30 lat, do końca 1290 lat, przenosi nas do **1978** roku, kiedy to zawarto porozumienie z Camp David, które zaowocowało pokojem z Egiptem, a następnie z Jordanią. W miarę upływu lat doszło do tzw. porozumień Abrahama, obejmujących więcej narodów arabskich. Trzy wojny przeciwko Izraelowi miały miejsce w latach 1948, 1967 i 1973, gdy pobliskie narody arabskie próbowały obalić nowe państwo Izrael. Od tamtego czasu nie doszło do kolejnej takiej inwazji. Warto zauważyć, że w przypadku ostatecznej inwazji opisanej w Księdze Ezechiela 38, narody arabskie, które zawarły pokój z Izraelem, nie będą w nią zaangażowane. Mimo że może to być chłodny pokój, to jednak został osiągnięty między Izraelem a jego arabskimi sąsiadami.

Kolejne 45 lat, aż do końca 1335 roku, przenosi nas do **2023** roku, roku konfliktu w Gazie, który otworzył nową fazę niepokoju. Mowa tutaj o przywróceniu Izraelowi kontroli nad tym, co Bóg potwierdził jako część

dziedzictwa Izraela. Faktem jest, że obszar Gazy należy do Izraela, co zostało potwierdzone w szerokich opisach ziemi, takich jak 1 Mojż. 13:14 i 15:18-21. A dokładniej, Bóg przemówił do Jozuego o tym, co jeszcze pozostało do zdobycia, gdy już zajął on znaczną część Ziemi Obiecanej. „Kiedy Jozue się zestarzał i był w podeszłym wieku, rzekł Pan do niego: [...]. Ta ziemia jeszcze pozostała”, a następnie wymienił Gazę, Aszdod, Eszkalon, Gat i Ekron – pięć miast Filistynów (Joz. 13:1-3).

Filistyni pozostawali cierniem na boku Izraela przez kolejne pokolenia. W bitwie z nimi stracił życie król Saul. O tym narodzie mówi 9 rozdział Księgi Zachariasza, potwierdzając, że zostanie on wysiedlony i rozproszony, tak że nie będzie już dłużej uznawany za naród. Resztki zostaną zasymilowane wśród Izraelitów. To proroctwo spełniło się podczas kampanii Aleksandra Wielkiego, po której Filistyni przestali istnieć jako rozpoznawalny i zorganizowany lud. (Zobacz różne komentarze do pierwszych wersetów Zachariasza 9).

W czasach rzymskiego cesarza Hadrian, po buncie Bar Kochby, Rzymianie określali tę ziemię jako „Palestynę”, a nie „Izrael”, najwyraźniej czerpiąc z nazwy Filistynów, którzy byli dawnymi mieszkańcami południowego zachodu (niektóre źródła wskazują, że termin

„Palestyna” był stosowany już w czasach Józefa Flawiusza, a nawet wcześniej. Możliwe, że wyrażenie stosowane przez Rzym, „Syria Palaestina”, nie było pejoratywne, ale było używane do identyfikacji północnych i południowych krańców ziemi). Ludzie, których dziś błędnie określa się mianem Palestyńczyków, pochodzą z dwóch źródeł: od Arabów lub Egipcjan. Nie są to rdzenni mieszkańcy sprzed wieków.

Innym spornym obszarem jest Zachodni Brzeg Jordanu. Jak pokazują mapy, jest to integralna część samego serca Izraela i bezsprzecznie należy do Ziemi Obiecanej. W tych dwóch regionach, Gazie i Zachodnim Brzegu, znajdują się obecnie sporne obszary. Wydaje się, że nieoczekiwana przemoc z 7 października 2023 roku może być początkiem długotrwałego procesu, który doprowadzi do odzyskania tych obszarów Ziemi Obiecanej przez Izrael.

Tak więc trzy daty: **1948, 1978 i 2023**, mogą oznaczać trzy istotne etapy przygotowania Izraela do Królestwa:

1. przywrócenie niepodległego państwa,
2. zakończenie konfliktu zbrojnego z otaczającymi krajami arabskimi oraz
3. przywrócenie Izraelowi ziemi, która została mu jednoznacznie przydzielona przez Boga.

Ostateczny konflikt

Ezechiel 38

„Zwróć swoje oblicze ku Gogowi w kraju Magog, głównemu księciu w Mesech i Tubal [...]. Paras, Etiopia i Put jest z nimi [...]. Gomer [...]. Z tobą są Bet-Togarma z najdalszej północy” — Ezech. 38:1-6.

Ezechiel był izraelskim jeńcem w Babilonie, pojmanym podczas wielkiej niewoli pod koniec trzymiesięcznego panowania Jehojachina. Początek proroctwa Ezechiela przypada na piąty rok niewoli (Ezechiela 1:2). Pierwsze siedem rozdziałów Księgi Ezechiela zostało zapisanych w tym samym roku, a rozdział ósmy w roku następnym, szóstym (Ezech. 8:1). Początek zapisu Ezech. 20:1 przypada na siódmy rok niewoli. Te rozdziały, pierwsza połowa Księgi Ezechiela, omawiają krnąbrność Izraela.

Rozdział 24 przenosi nas do dziewiątego roku, kiedy Nabuchodonozor rozpoczął kampanię przeciwko Sedekiaszowi, ostatniemu królowi Judy, ponieważ Sedekiasz nie dotrzymał obietnicy podporządkowania się Babilonowi.

Następnie, rozpoczynając od rozdziału 25, proroctwa Ezechiela skierowane są przeciwko innym narodom, które również zostaną podbite przez Babilon. W wersecie Ezechiela 25:2 wymienieni są **Ammonici**. Natomiast w wersecie Ezech. 26:1, dwa lata później, mowa jest o **Tyrze**, która jest kontynuowana przez trzy kolejne rozdziały, aż do rozdziału 28.

Zapis Ezech. 29:2 rozpoczyna proroctwo skierowane przeciwko **Egipcjowi**. Fragment Ezech. 30:4-6 kontynuuje proroctwo o Egipcie, dodając **Etiopię, Putejczyków i Ludytów** (Libian i Lidyjczyków w przekładzie Biblii Brzeskiej) i ponownie precyzuje, że Nabuchodonozor z Babilonu będzie Bożym pośrednikiem w sądzie Egiptu (Ezech. 30:10). Egipt i jego sąsiedzi nadal są tematem rozdziałów 30, 31 i 32. Egipt zostanie zrównany z ziemią, tak

jak Asur, Elam, Meszech, Tubal, Edom i Sydon (Ezech. 32:22, 24, 26, 29, 30).

Ponownie Izrael

Następnie Ezechiel ponownie skupia się na Izraelu, co zostało opisane w 33 rozdziale. Izrael jest dalej tematem późniejszych fragmentów, a w 35 rozdziale wspomniana jest także góra Seir. Ten wątek jest powiązany z historią Izraela, gdyż mówi się tam, że góra Seir „wydała synów izraelskich pod miecz w czasie ich niedoli” (Ezech. 35:5).

Następnie, poczynawszy od 36 rozdziału aż do końca księgi, prorocтва Ezechiela coraz bardziej skupiają się na błogosławieniu Izraela po zakończeniu poprzednich wyroków. „Lecz wy, góry izraelskie, wypuscicie swoje gałęzki i przyniesiecie owoc swojemu ludowi izraelskiemu, gdy wkrótce powróci. Bo oto idę do was i zwracam się do was, będziecie uprawiane i obsiewane. I pomnożę na was ludzi, cały dom Izraela; miasta będą zamieszkane, a ruiny odbudowane [...]. I poznacie, że Ja jestem Pan” – Ezech. 36:8-11.

Błogosławieństwo to zostało udzielone Izraelowi po niewoli babilońskiej, gdy król Persji Cyrus uwolnił Izraelitów, aby mogli powrócić do swojej ziemi. Jednak w szerszej perspektywie, błogosławieństwa zawarte w tych prorocत्वach mają jeszcze głębsze zastosowanie w kontekście powrotu Izraela z rzymskiej diaspory. Żyjemy obecnie w czasach, gdy dokonuje się pełniejsze i wspanialsze przywrócenie Izraela.

Ezechiel 37

Ezechiel 37 to słynny rozdział opowiadający o przywróceniu Izraela, który wspaniale spełnił się w czasach współczesnych. Rozrzucone kości, których „było [...] bardzo dużo w tej dolinie i były zupełnie wyschłe”, reprezentują rozpad Izraela jako zjednoczonego państwa przez tak długi czas.

Potem następują cztery etapy odbudowy Izraela: kości ponownie się łączą, ścięga pojawiają się na kościach, mięśnie je pokrywają, a na końcu pojawia się skóra, aby zakończyć odbudowę ciała. Jednakże pozostaje jedna rzecz – brak życia, brak tchnienia wiary. Będzie ono wynikiem działania czterech wiatrów.

„A gdy prorokowałem, usłyszałem dźwięk grzechotania. To kości łączyły się jedna z drugą. Spojrzałem, a one już miały ścięgna i obrosły je mięśnie, po wierzchu zaś pokryła je skóra. Ale nie było w nich ducha! [...] Tak mówi Wszechmocny PAN: Przybądź, Duchu, z czterech stron świata! Tchnij na tych zabitych! Niech ożyją!” – Ezech. 37:7-9 (EIB).

Zwróćmy uwagę na cztery kroki opisane w tej wizji uzdrowienia – kości, ścięgna, mięśnie, ciało.

Od 1878 roku, kiedy Izrael rozpoczął ponowne zasiedlanie Ziemi Obiecanej, ich odrodzenie jako narodu naznaczyły cztery fale aktywności.

1. Kongres Narodów w Berlinie w **1878** roku zrównał obywateli Imperium Osmańskiego wobec prawa, co dało Żydom możliwość zakupu ziemi i osiedlenia się na niej.
2. Pierwszy Kongres Syjonistyczny został zwołany pod przewodnictwem Teodora Herzla w **1897** roku.
3. Deklaracja Balfoura z **1917** roku potwierdziła, że Anglia, która niedawno przejęła kontrolę nad Izraelem od Osmanów, zamierza uczynić z tej ziemi narodową ojczyznę dla narodu żydowskiego.
4. Narodowa niepodległość Izraela została ogłoszona w maju **1948** roku.

Tchnienie żywej wiary nadal pozostaje nieobecne, jednakże wydaje się, że struktura wiary w Izraelu ulega poprawie. Wczesne rządy były głównie polityczne, a nie religijne, chociaż Dawid Ben Gurion wyraźnie uważał się za osobę wierzącą w Boga. Obecnie skład rządu stopniowo ewoluuje w kierunku większej liczby przywódców, którzy publicznie wyznają wiarę w Boga. W kontekście narodowym oczekujemy prawdziwego odrodzenia wiary, kiedy Izrael zbiorowo spojrzy na „tego, którego przebili” i w pełni zaakceptuje Mesjasza (Zach. 12:10, EIB).

„Cztery wiatry” z Objawienia 7:1-3 są powstrzymywane, dopóki święci nie zostaną zapieczętowani na czołach. Interpretacja tego fragmentu bywa różna. Naszym zdaniem odnosi się to do czasu, w którym święci zostaną skompletowani i, podobnie jak Eliasza, przygotowani do zabrania do chwały podczas symbolicznego wichru ucisku kończącego Żniwo. Warto jednak zauważyć, że w odniesieniu do Izraela istnieją cztery narodowe wichry wojenne w latach 1948, 1967, 1973 oraz w czasie opisanym w 38 rozdziale Ezechiela, których kulminacją jest przywrócenie pełnej wiary.

Cztery wojny Asyrii

W poprzednim artykule wspomniano o wybawieniu Izraela spod panowania asyryjskiego króla Sennacheryba za czasów Hiskiasza, jako symbolu ostatecznego wybawienia Izraela, które jeszcze nie nadeszło. Interesujący jest fakt, że Pismo Święte odnosi się do czterech królów Asyrii, którzy prowadzili konflikty przeciwko Izraelowi, z których czwartym i ostatnim był Sennacheryb. Tymi

czterema królami byli Tiglatpileser, Salmanassar, Sargon i Sennacheryb.

Działania tych czterech królów skierowane przeciwko Izraelowi zostały opisane przez proroka Joela jako cztery fale inwazji szkodników, które nękały Izrael. „Co zostało po gąsienicy, pożarła szarańcza, a co zostało po szarańczy, pożarł konik polny, co zaś zostało po koniku polnym, pożarła larwa” – Joel 1:4. Ten sam obraz został powtórzony w Joel 2:25: „I wynagrodzę wam szkody lat, których plony pożarła szarańcza, konik polny, larwa i gąsienica, moje wielkie wojsko, które na was wyprawilem”. Ostatnią falę reprezentował **Sennacheryb**, od którego Bóg wybawił Izrael poprzez cudowne wybawienie, w którym Izrael nie musiał walczyć.

Ezechiel 38

Ostateczna inwazja na Izrael, z której Bóg ich wybawia, wydaje się mieć miejsce pod koniec Żniwa i na początku Królestwa.

„Synu człowieczy, zwróć swoje oblicze ku **Gogowi** w kraju Magog, głównemu księciu w Mesech i Tubal, prorokuj przeciwko niemu i mów: Tak mówi Wszechmocny Pan: Oto Ja wystąpię przeciwko tobie, główny książę w Mesech i Tubal, zawrócę cię i włożę haki w twoje szczęki; i wyprowadzę ciebie i całe twoje wojsko, konie i jeźdźców, wszystkich wspaniale odzianych, wielki zastęp, z tarczą i puklerzem – wszystkich uzbrojonych w miecze. **Paras**, **Etiopia** i **Put** jest z nimi, wszyscy z tarczami i w hełmach. **Gomer** i wszystkie jego hufce. Z tobą są **Bet-Togarma** z najdalszej północy, wszystkie jego hufce i liczne ludy” – Ezech. 38:2-6.

Pogrubione imiona oznaczają **sześciu** wrogów Izraela, co jest odpowiednią liczbą do opisu złego czynu przeciwnika. Gog jest powszechnie utożsamiany z Rosją, która, jak mówi werset 15, przybywa „ze swojego miejsca pobytu, z najdalszej północy, a wraz z tobą liczne ludy [...], liczne wojsko”.

Być może Meszech jest powiązany z Moskwą, a Tubal z rzeką Tobolsk. Jest to interpretacja. Jeśli to połączenie jest prawdziwe, to przemawiałoby za połączeniem Goga z Rosją.

Persja to współczesny Iran. Hebrajskie słowo oznaczające Etiopię to Kusz, które prawdopodobnie odnosi się do **Jemenu**, gdzie rebelianci Huti, skonfederowani z Iranem, są nawet dzisiaj zaangażowani w działania wojenne przeciwko Izraelowi. **Libia**, po upadku Kaddafiego, znajduje się w rozsypce i jest rządzona przez siły islamskie, które nie są przyjazne Izraelowi. Gomer może być powiązany z **Niemcami**, które są de facto przywódcą Europy

Zachodniej. Ten związek wydaje się prawdopodobny, ponieważ stare chrześcijaństwo jest włączone w koalicję smoka (politycznego), bestii (papiestwa) i fałszywego proroka (również religijnego), którzy „idą do królów całego świata, aby ich zgromadzić na wojnę w ów wielki dzień Boga Wszechmogącego [...] na miejscu, które [...] nazywa się Armagedon” – Obj. 16:13-16.

Ponadto werset Obj. 14:20 wspomina o tłoczni winnej, w której „grona winne na ziemi”, czyli chrześcijaństwo, zostanie pokonane „poza miastem”. W jaki sposób chrześcijaństwo może zostać zdeptane poza jego obrębem? Być może poprzez zgromadzenie się w Izraelu w jego ostatnim konflikcie. Jest to zgodne ze wzmianką w Księdze Joela 3:2,11-16, gdzie narody zbierają się w „dolinie Jozafata”, co przypomina nam o Izraelu. To właśnie tam, gdzie „pełna jest prasa; pełne są kadzie”, znajduje się tłocznia.

Jeśli Europa Zachodnia rzeczywiście zaangażuje się w tę koalicję, jak się wydaje, to jej rozwój będzie wymagał pewnego czasu. Obecnie Niemcy znajdują się w konflikcie z Rosją w kontekście Ukrainy, a rozwiązanie tej sytuacji będzie wymagało czasu.

Togarma często jest utożsamiany z **Turcją**. Jest to prawdopodobne, ponieważ w ostatnich dziesięcioleciach Turcja stała się mniej przyjazna wobec Izraela i jest powiązana z Niemcami poprzez NATO. Ostatnio pojawiły się sugestie, że Togarma może mieć związek z Chinami, jednak wydaje się to mniej prawdopodobne. Jeśli jednak właśnie to połączenie zostało zamierzone, wzmocniłoby to siłę koalicji przeciwko Izraelowi.

Druga strona

Werset Ezechiela 38:13 opisuje inną koalicję, która nie jest korzystna dla atakujących. „Seba i Deban i ich kupcy, Tarsysz i wszyscy jego handlarze powiedzą do ciebie: Czy przybyłeś, aby brać łupy i grabić? Czy zebrałeś swoje zastępy, aby unosić srebro i złoto, zabierać bydło i mienie, zdobyć wielki łup?”

Nic nie wskazuje na to, że te narody interweniują, poza wyrażeniem sprzeciwu. Nasza sugestia: Seba i Dedan mają związek z **Arabią Saudyjską**, która nie sympatyzuje z Iranem – jedno sunnickie, drugie szyickie. Tarsysz być może odnosi się do **Anglii**, jako starego „brytyjskiego lwa”. Jeśli tak, to „młodymi lwami”, jej potomstwem, mogą być Kanada, USA i Australia. Jeśli to prawda, zauważamy, że Anglia opuściła Unię Europejską w wyniku głosowania w sprawie Brexitu w 2016 roku i formalnie wystąpiła z niej w 2020 roku. Pozostaje nam obserwować, co przyniosą kolejne lata.

Protesty przeciwko Izraelowi

„Następnie przyjrzałem się wszystkim uciskom, jakie się dzieją pod słońcem. I oto widziałem łzy uciśnionych, którzy nie mają pocieszyciela i są bezsilni wobec swoich ciemężycieli, i nie mają pocieszyciela” — Kazn. 4:1.

Pierwsza Poprawka do Konstytucji Stanów Zjednoczonych gwarantuje swobodę wyrażania przekonań, ograniczoną jedynie prawem rządu do regulowania czasu, miejsca i sposobu protestu. W całej swojej historii Amerykanie protestowali przeciwko uciskowi.

Wydarzenie znane jako „Herbatka bostońska” miało miejsce 16 grudnia 1773 roku w Bostonie, w stanie Massachusetts. Patrioci, sfrustrowani brytyjskim „opodatkowaniem bez reprezentacji”, wyrzucili skrzynie importowanej herbaty do portu. Ten akt buntu pokazał, że Amerykanie nie będą dłużej spokojnie poddawać się opodatkowaniu i tyranii, co z kolei zmotywowało 13 kolonii do walki o niepodległość. Warto zaznaczyć, że ani Jerzy Waszyngton, ani Benjamin Franklin nie poparli tej akcji.

W marcu 1956 roku dziewięćdziesięciu czarnoskórych oskarżonych czekało na proces w podupadłym sądzie w Montgomery w stanie Alabama, oskarżonych o ingerowanie w działalność firmy przewozowej „bez uzasadnionej przyczyny lub prawnego usprawiedliwienia”. Zorganizowali oni bojkot autobusów miejskich, protestując przeciwko segregacji miejsc siedzących. Martin Luther King Jr. zaangażował się w walkę z segregacją we wszystkich południowych stanach i w ciągu dekady stał się symbolem pokojowego protestu. Trwały wpływ jego ruchu przyniósł koniec represji dla wielu osób. Choć obecnie media piszą o Martinie Lutherze Kingu z szacunkiem, w tamtych czasach był on przedstawiany jako anarchista i prowokator.

Robert Shapiro, profesor nauk politycznych w Szkole Spraw Międzynarodowych i Publicznych na Uniwersytecie Columbia, niedawno napisał: „Opinia publiczna zmienia się w tych kwestiach dzięki skuteczności protestów, które pełnią jedną bardzo ważną funkcję – zwiększając widoczność i znaczenie tych problemów”.

Protesty antyizraelskie i wzrost antysemityzmu

W miastach w całym kraju autostrady zostały zablokowane, pociągi opóźnione, a część kampusów uniwer-

syteckich zostało zamkniętych przez setki tak zwanych „protestów”. Na kampusach uniwersyteckich wzniesiono „obozy” protestacyjne. Protestujący nie walczyli z własnym uciskiem, lecz z działaniami obronnymi Izraela przeciwko Hamasowi w odpowiedzi na atak terrorystyczny z 7 października 2023 r. i porwanie zakładników. Domagają się oni trwałego zawieszenia broni w Strefie Gazy, zakończenia amerykańskiej pomocy wojskowej dla Izraela oraz wycofania środków finansowych od dostawców broni. Oczywiście postulują także amnestię dla osób ukaranych lub zwolnionych za udział w protestach. Wielu żąda interwencji Stanów Zjednoczonych w celu trwałego podziału ziemi między Izrael i Arabów (Palestyńczyków).

Przed uzyskaniem niepodległości przez Izrael w 1948 roku, prasa międzynarodowa często określała Żydów mieszkających w mandacie Palestyny mianem Palestyńczyków, a nie Arabów. Według Zachary’ego Fostera, po raz pierwszy słowo „Palestyńczyk” na określenie arabskich mieszkańców Palestyny użył Khalif Baydas w 1898 roku. Farid Georges Kassab, prawosławny chrześcijanin z Bejrutu, „zauważył na marginesie” w swojej książce z 1909 roku, zatytułowanej „Palestyna, Hellenizm i Klerycyzm”, że „prawosławni palestyńscy Osmanowie nazywają siebie Arabami i w rzeczywistości nimi są”, mimo że w pozostałej części książki arabskich mieszkańców Palestyny określa się mianem Palestyńczyków.

Protesty te bezpośrednio przyczyniły się do podwojenia liczby incydentów antysemickich na całym świecie w 2023 roku. Według raportu Anti-Defamation League (ADL) i Uniwersytetu w Tel Awiwie (TAU), Stany Zjednoczone zanotowały rekordową liczbę takich incydentów w ciągu roku, osiągając liczbę ponad 3700 zdarzeń w ostatnich trzech miesiącach 2023 roku, co stanowi czterokrotny wzrost w porównaniu z analogicznym okresem w 2022 roku. Francja odnotowała niemal czterokrotny wzrost liczby incydentów w 2023 roku w porównaniu z rokiem poprzednim, łącznie ponad 1600, podczas gdy w Wielkiej Brytanii odnotowano wzrost o prawie 2500 incydentów rok do roku. Niemcy również odnotowały znaczny wzrost w 2023 roku. Według profesora TAU

Uriya Shavita obecny poziom antysemityzmu nie jest jeszcze na tyle wysoki, aby doprowadzić do powtórzenia tragedii Holocaustu, ale stanowi poważne zagrożenie dla żydowskiego życia na Zachodzie. Wielu Badaczy Pisma Świętego przewiduje, że ostatnia duża fala imigracji do Izraela, gdzie obecnie mieszka ponad siedem milionów Żydów, pochodzić będzie głównie z krajów zachodnich, w tym ze Stanów Zjednoczonych, gdzie znajduje się druga co do wielkości populacja Żydów na świecie.

Międzynarodowe poparcie dla prawa Izraela do obrony samego siebie oraz biblijnej ziemi, którą zajmował przez tysiąclecia, maleje. Badacze Biblii zdają sobie sprawę, że Izrael musi nauczyć się trudnej lekcji: w kwestii obrony może liczyć jedynie na Boga (2 Mojż. 5:1, Łuk. 1:68). Niebezpieczeństwo nasila się, gdy przywódcy Izraela ulegają presji ze strony swoich tradycyjnych sojuszników. W pewnym momencie, być może w niedalekiej przyszłości, Izrael zda sobie sprawę, że „wszyscy jego kochankowie zapomnieli o nim” (Jer. 30:14).

Niestety, dla Żydów żyjących na obcych ziemiach, gdzie zostali rozproszeni prawie 2000 lat temu, antysemityzm jest nadal żywy. Obecnie nastroje antyżydowskie są wyraźnie związane z antyizraelskimi. Pomimo pozytywnego wkładu narodu żydowskiego w naukę, medycynę itp., sympatia opinii publicznej wobec Izraela słabnie.

Przez ponad dekadę Hamas wystrzeliwał pociski artyleryjskie, moździerzowe i rakiety na ludność cywilną w Izraelu bez reakcji ze strony ONZ. Zamiast tego obecne protesty łączą nazistowskie obrazy z Żydami i Izraelem. Jak na ironię, w oczach światowych mediów Hamas i Hezbollah są jedynie postrzegani jako „bojownicy o wolność”.

Kiedy nadejdzie właściwy czas, Jahwe zainterweniuje

„I stanie się tak: Jak byliście, domu Judy i domu Izraela, przekleństwem wśród narodów, tak wybawię was

i będziecie błogosławieństwem! Nie bójcie się, niech się wzmocnią wasze ręce!” – Zach. 8:13. Pierwotna obietnica dana ojcu Abrahamowi nie odnosiła się do Kanaanu w niebie, lecz do Ziemi Obiecanej na ziemi. Bóg dosłownie pokazał Abrahamowi ziemię, którą miał otrzymać jako wieczną własność: „Podnieś oczy swoje i spojrzysz z miejsca, na którym jesteś, na północ i na południe, i na wschód i na zachód, bo całą tę ziemię, którą widzisz, dam tobie i potomstwu twemu na wieki, i rozmnożę potomstwo twoje jak proch ziemi, tak że jeśli kto zdoła policzyć proch ziemi, również potomstwo twoje będzie mogło być policzone. Wstań i przejdź ten kraj wzdłuż i wszerz, bo tobie go dam” (1 Mojż. 13:14-17).

Celem Boga w złożeniu obietnicy stworzenia wielkiego narodu przez Abrahama, powtórzonej Izaakowi i Jakubowi – a następnie Izraelowi jako narodowi – jest ustanowienie ich w ziemi i uczynienie ich dobroczyńcami wszystkich narodów. „Potomstwo twoje [Jakuba] będzie liczne jak proch ziemi i rozprzestrzenisz się na zachód i na wschód, i na północ, i na południe, i będą błogosławione w tobie i w potomstwie twoim wszystkie plemiona ziemi” – 1 Mojż. 28:14.

Chrześcijanie są zachęcani do pamiętania, że apostoł Paweł powiedział: „aby dla miłosierdzia wam okazanego i oni miłosierdzia dostąpili” (Rzym. 11:31, BG). Żaden inny wyraz sympatii nie jest spójny z pełnym współczuciem miłosierdziem Boga. Na razie – w świecie nasilającego się antysemityzmu – będzie to oznaczać wspieranie i zachęcanie narodu żydowskiego do wiary w prorocze przeznaczenie Izraela jako błogosławieństwa dla świata. Chrześcijanie powinni pocieszać i zachęcać Izrael zgodnie z instrukcjami proroka Izajasza.

„Pocieszajcie, pocieszajcie mój lud, mówi wasz Bóg! Mówcie do serca Jeruzalemu i wołajcie na nie, że dopełniła się jego niewola, że odpuszczona jest jego wina, bo otrzymało z ręki Pana podwójną karę za wszystkie swoje grzechy” – Izaj. 40:1-2.